Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 21 (4521) П'ЯТНИЦЯ, 6 ЛЮТОГО 2009 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Відставку уряду не підтримано

За постанову про відповідальність Кабінету Міністрів за соціально-економічну ситуацію в країні проголосували 203 народні обранці

Ранкове засідання 5 лютого

Розпочинаючи свій виступ, Прем'єр-міністр Юлія Тимошенко висловила сподівання, що це дуже потрібне обговорення стане основою не для протистояння, а для консолідації зусиль усіх політичних сил країни. Далі прем'єр наголосила, що нинішня непроста економічна ситуація — це логічний наслідок світової фінансової кризи, підсиленої непрофесійними діями Національного банку. Отож для швидшого виходу з рецесії насамперед потрібно ліквідувати «тромб», що є у банківській системі України. Водночас глава уряду наголосила, що хоч з кінця минулого року в Україні розпочалася рецесія, проте у 2009 році очікується зростання валового внутрішнього продукту на рівні 0,4 відсотка.

СТОР. 2

Вирішення спору про Зміїний поставило крапку на будівельних роботах на острові

Заступник міністра закордонних справ України Олександр Купчишин зазначив, що рішення Міжнародного суду ООН про делімітацію континентального шельфу й винятковиx економічних зон у Чорному морі більше відображає інтереси румунської сторони. Однак, за його словами, це пояснюється тим, що суд при прийнятті такого рішення використовував найпростіший у міфнародному морському праві метод — метод рівновіддаленості крапок.

Тим часом будівельні роботи на чорноморському острові Зміїний доведеться згорнути через брак коштів. За словами директора комунального підприємства «Острівне» Віктора Остроглядa, коштів, виділених з бюджету Одеської області на освоєння острова, вистачить лише на півроку.

«Фаїна» нарешті на свободі!

Фото Анатолія МИХАЙЛОВА (з архіву Укрінформу).

21 жовтня 2008 року. У складі екіпажа українського судна «Фаїна» 2 росіянини, латиш і 17 українців

(фотоінформація надана ВМС США).

Після чотирьох місяців з піратського полону визволено судно «Фаїна» з українським екіпажем. Усі сомалійські пірати залишили корабель. Про це повідомило УНІАН з посиланням на агентство Рейтер. Нагадаємо, «Фаїну» було захоплено 25 вересня минулого року біля берегів Сомалі.

Визволення стало результатом складних переговорів, у які часто втручалися сторонні особи. Зокрема, ЗМІ розповідали про загадкову громадянку США, яка обіцяла допомогти піратам виторгувати у власника судна більше грошей. Про звільнення «Фаїни» до нового року не раз повідомляло і Міністерство закордонних справ.

СТОР. 5

НАМ ПИШУТЬ

Якби я була депутатом...

...то запропонувала б закон, який забороняв би реєструвати кандидатами в депутати раніше судимих, змусила б усіх без винятку вивчити державну мову. Якщо немає знань — не можеш бути й депутатом.

Л. ЧОРНОГУЗ.

Пирятин Полтавської області.

ПОДІЇ

Багатодітним допоможуть пережити кризу

У Тернополі почала діяти програма надання допомоги соціально незахищеним сім'ям в умовах кризи. Таких у місті налічується понад 850. Адресна безготівкова допомога їм полягатиме у 50-відсотковій пільзі у сплаті комунальних послуг. Єдина умова — така сім'я не повинна користуватися державною допомогою і субсидіями. Подбає міська влада і про багатодітні родини. Якщо в них виховується п'ятеро і більше дітей, то їм нададуть стовідсоткову пільгу в оплаті за житлово-комунальні послуги. Щоправда, тільки батькам і неповнолітнім членам сім'ї. Дорослі діти мають самі про себе подбати, **повідомляє наш власний кореспондент Любов ЛЕВИЦЬКА.**

У Криму зупинили ліфти

У Сімферополі на невизначений термін зупинили роботу понад 300 аварійних ліфтів. Підприємства, що обслуговують ліфтове господарство, звинувачують ЖЕКи у мізерному фінансуванні, а ті твердять, що це — розплата кримчан за найнижчі у країні тарифи. Вони ледь покривають 29 відсотків витрат комунальників. Оскільки майже всі підйомні кабіни давно вичерпали свій 25-річний строк експлуатації, ніхто не бажає брати на себе відповідальність за технічні несправності, які можуть призвести до трагічних наслідків. А ремонтувати ліфти немає за що: замінити одну кабіну чи модернізувати шахту коштує близько 300 тисяч гривень. Тож спроби оживити ліфтове господарства не справдяться до підвищення тарифів, тому пішки підніматися на різної висоти поверхи жителям півострова доведеться дуже довго, **повідомляє наш власний кореспондент Віктор ХОМЕНКО.**

«Такі драконівські транспортні збори нікого не задовольняють!»

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Акція автомобілістів паралізувала центр столиці

Учора центральні вулиці Києва і без того завантажені машинами опинилися в полоні автомобілістів-мітингувальників. Колони автівок переважно старих марок з українськими прапорами і плакатами «Ні грабіжницькому транспортному збору!» додали роботи даїшникам. Цілісіньку годину вони намагалися врегулювати рух, при цьому відмовляючись від будь-яких коментарів. Своїми враженнями від підвищення транспортного збору ділилися обурені учасники акції.

СТОР. 4

КОРОТКО

❒ Держприкордонслужба спростовує свою причетність до непропуску на територію України транспорту з 20 верблюдами: цей транспорт не в'їжджав до українського пункту пропуску «Успенка» (Донецька область), стверджують прикордонники.

❒ Батько студентки, що загинула на атракціоні в Харкові, оскаржив призначене судом умовне покарання для винного.

❒ У Донецькій області створено ще один дитячий будинок сімейного типу.

(За повідомленнями Укрінформу).

Відставку уряду не підтримано...

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Ранкове засідання 5 лютого

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Торкнувшись теми інфляційних процесів, Ю. Тимошенко зазначила, що уряду вдається тримати інфляцію на контрольованому рівні. І головна проблема тут — у катастрофічному падінні курсу гривні. Тож, на думку прем'єра, якщо й далі курс гривні перебуватиме на нинішньому рівні, то це, безперечно, вплине й на інфляційні процеси, оскільки здорожчають товари, які завозяться за імпортом.

Прем'єр повідомила, що навіть у цій надзвичайно складній ситуації уряд запланував приріст доходів зведеного бюджету на 2009 рік на 3,4 відсотка або на 10 млрд. грн. Дефіцит бюджету 2009 року заплановано на рівні 2,96 відсотка, що не вище рівня інших країн, зокрема, в Німеччині він становить 3 відсотки, в США — більше трьох відсотків, у Латвії — 4 відсотки. Також глава уряду не поділяє страхів стосовно розміру державного боргу країни, який становить 11 відсотків від ВВП. «У багатьох країнах розмір державного боргу сягає 60—70 відсотків, тому в нас є можливість запозичати кошти і стабільно розраховуватися за кредитами», — сказала вона. Окрім того, прем'єр категорично спростувала інформацію Президента про те, що у січні 2009 року недовиконано бюджет. «Ми виконали його на 101 відсоток, а це означає, що понад план зібрано 117 млн. грн.», — запевнила вона. У тому числі збір податків виконано на 105 відсотків, зокрема, надходження з податку на додану вартість перевиконано на 11 відсотків, акцизного збору — на 8 відсотків, податку на прибуток — на 4 відсотки. А новому керівництву митниці лише за чотири дні вдалося виконати прогнозні доходи на 106 відсотків. Відтак, Ю. Тимошенко запевнила, що — як результат повного виконання бюджету — повністю виплачено всі зарплати бюджетникам та перераховано всі дотації регіонам. Також глава уряду дала відповідь на, з її точки зору, неправдиві заяви стосовно наповнення Пенсійного фонду. «Планові надходження до Пенсійного фонду перевиконано на 27 відсотків, тому пенсії виплачуються всім і вчасно», — сказала вона.

Стосовно подальших кроків з подолання кризи, то Ю. Тимошенко зазначила, що в країні вже створено стабілізаційний фонд у розмірі 21 млрд. грн., кошти якого буде спрямовано на фінансування проектів інфраструктурного розвитку, переозброєння армії, проекти з енергозбереження тощо. Окрім того, уряд визначив чотири фундаментальні напрями, яким плановано приділити якнайбільшу увагу.

Насамкінець Юлія Тимошенко визнала, що Україні і кожному її громадянинові ніколи не було так важко, як сьогодні, а тому потрібно припинити розбрат та робити спільні кроки з подолання кризи.

Водночас прем'єр зазначила: якщо відставка уряду не буде підтримана, то наступного тижня йтиметься про ротацію деяких членів уряду, щоб це був уряд однодумців.

Після завершення обговорення Голова Верховної Ради Володимир Литвин зауважив, що в процесі боротьби за владу у багатьох є нестримне бажання зруйнувати те, що тримає країну на поверхні. «На жаль, обговорення питання про соціально-економічну ситуацію в країні звелося до взаємних обвинувачень», — сказав він. Причому в цих складних умовах є бажання прийняти спрощені рішення. У зв'язку з цим він зазначив, що коли під час французької революції Дантона везли на страту, то він, проїжджаючи мимо Робесп'єра, сказав: «Робесп'єре, я тебе чекаю». Всім відомо, що сталося з Робесп'єром — його стратили без вироку суду. Відтак глава парламенту запропонував не шукати спрощених рішень, а натомість створити тимчасову спеціальну комісію з підготовки засад внутрішньої та зовнішньої політики України. Окрім того, Кабінет Міністрів має до 15 лютого визначити напрями законодавчої підтримки антикризових заходів та внести відповідні законодавчі пропозиції до Верховної Ради. Так само, оскільки останнім часом лунає чимало критики стосовно держбюджету на 2009 рік, потрібно запропонувати Президенту та уряду внести до Верховної Ради узгоджений проект змін до цього документа. А вже парламент має його доопрацювати за участі представників органів місцевого самоврядування. В. Литвин також висловився за ухвалення рішення, яке зобов'язувало б комітети до невідкладного опрацювання та внесення на розгляд парламенту законопроектів, спрямованих на подолання фінансово-економічної кризи. На його думку, парламент має запровадити щомісячний розгляд стану справ у відповідних сферах життєдіяльності держави та проаналізувати виконання органами влади доручень Верховної Ради, що містяться в законах і постановах. «Ось зараз біля Нацбанку зібралися люди, які вимагають виконання законів, і Верховна Рад не може не реагувати», — сказав він. У цьому контексті важливо впродовж лютого-червня 2009 року заслухати на пленарних засіданнях звіти посадових осіб, які призначаються на посаду Верховною Радою або стосовно яких парламент надає свою згоду на призначення.

Виголосивши свої пропозиції, В. Литвин запропонував перед голосуванням оголосити півгодинну перерву для того, щоб народні депутати письмово зареєструвалися біля столів реєстрації. А потім відбулося голосування за проекти постанов.

Під час ранкового засідання присягу народного депутата склав Геннадій Самохвалов (Партія Регіонів).

Сергій ЛАВРЕНЮК.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Із виступів від фракцій

Петро Цибенко (КПУ):

Настав момент істини, коли потрібно розставити крапки над «і», оскільки ситуація в країні фактично некерована. Проте разом з питанням про відставку уряду потрібно ставити питання про імпічмент Президенту. Фракція КПУ наголошує, що Україну як державу доведено до дефолту. А послухавши звіт уряду, можна дійти висновку, що уряд і виборці живуть у різних країнах. Сьогодні очевидно, що запропонована урядом стратегія подолання економічної кризи успішно провалилася. Але в цій ситуації уряд намагається перекласти увесь тягар на простих трудівників. У цій ситуації фракція КПУ підтримає пропозицію щодо відставки уряду.

Іван Кириленко (БЮТ)

Воістину мають рацію ті експерти, що стверджують: наша рідна ненька — країна унікальних парадоксів. Скажіть, будь ласка, чи є в світі держава, яка в таких надзвичайних економічних умовах, коли на карту поставлено виживання (і не лише банківської системи чи окремих галузей), має таку роз'єднану політичну еліту і таке запекле протистояння?!

Увесь цивілізований світ нині об'єднав зусилля в боротьбі з новітніми ризиками, загрозами і викликами, і лише в Україні, незважаючи на гучні заклики народу до об'єднання і порозуміння, продовжує наростати цунамі самознищення. В епіцентр стихії буквально кинуто уряд, по суті, єдину робочу конячку у державі.

Заради справедливості — хто буде заперечувати той факт, що за 17 років незалежності ще не було в історії, щоб уряд зазнавав такого безпрецедентного політичного тиску?

Це єдиний український уряд, що вперше в історії держави змушений працювати в умовах повної ізоляції.

Сьогодні ви звинувачуєте уряд і його прем'єра в усіх мислимих і немислимих гріхах і прорахунках, покладаєте відповідальність за все: від роботи райцентрівського ЖЕКу до вибоїни на сільській дорозі.

Будьмо чесними перед людьми: не була б країна напередодні президентських виборів, сиділи б ви тихенько в цьому залі, як руді миші, і дякували Всевишньому, що не вам випала чаша сія.

Працювати треба, а не трагікомедію влаштовувати!

Слава Богу, парламент, нарешті, запрацював. Разом із урядом, об'єднавши зусилля з конструктивними силами, ми зможемо подолати труднощі. Ми здатні це зробити, і ми це зробимо!

Микола Мартиненко («НУ—НС»):

У час кризи Україні як ніколи необхідна згуртованість політикуму і суспільства.

Натомість ми бачимо загострення політичної боротьби, спроби звести рахунки. Але сьогодні нашим громадянам глибоко байдуже політичне протистояння. Людей хвилює зовсім інше: коливання курсу гривні, кредити, відновлення промисловості, робота, полегшення податкового пресу.

Уряд і парламентська коаліція сформовані, і вони працюють. Я закликаю опозицію не вставляти палки в колеса. Ситуація вимагає від політиків взаєморозуміння і компромісу.

На початку дев'яностих минулого століття модель суспільного консенсусу було успішно використано в Угорщині, Польщі, Чехії. Завдяки укладенню суспільних пактів тут з мінімальними втратами проходили перехідні посттоталітарні періоди.

Україні необхідно врахувати ці уроки історії. Не конфронтація, а консенсус. Не протистояння, а компроміс. Ось єдино можливий шлях, який веде Україну від прірви.

Здається, це очевидні істини. Проте сьогодні з боку Партії регіонів та секретаріату Президента чуємо інші заклики — замість об'єднання зусиль всіх гілок влади говорять про відставку уряду.

Ми всі розуміємо, чому постають питання про недовіру уряду: розпочалася президентська виборча кампанія. В хід ідуть всі засоби. Але заручником цієї війни стала економіка держави — і це в час такої кризи!

Потрібно припинити політичні спекуляції, заспокоїти суспільство. Тому наша фракція підтримала розгляд питання про довіру Кабінету Міністрів. Тому пропоную після голосування про уряду якомога швидше закрити всі політичні питання і всім разом перейти до економіки.

Увесь парламент має стати єдиною командою у боротьбі з економічною кризою. Саме цього від нас чекають виборці.

Олег Зарубінський (Блок Литвина):

— Постійне педалювання і мусування з апокаліптичними нотками теми кризи без адекватної наполегливої роботи всіх, причетних до українського політикуму, всіх, в якому б державному інституті вони не перебували — є проявом чергової реінкарнації в українських політиків духу і стилю поведінки легендарного козака Мамая, який сидить і спостерігає, сидить і спостерігає, а реальної справи як не було, так і немає.

Загралися, панове! Гра в політику для декого стала змістом політики. Замість залізної, монолітної, консолідованої волі, помноженої на каторжну роботу всіх, — інтриги, мишача метушня. Наче в якомусь агонізуючому бункері.

Фракція Блоку Литвина такі речі розцінює як безперспективні й руйнівні. Наразі якнайшвидше варто перегорнути огидну сторінку чвар, образ і словоблуддя. Для всіх достойників попереду вистачить роботи.

Ситуація політичної нестабільності стала вагомим чинником спаду інвестиційної активності як з боку вітчизняних виробників, так і іноземних інвесторів. І це гальмує і гальмуватиме стабілізаційні процеси.

Відсутність просування в напрямі реструктуризації, затримка із створенням базису інституційної інфраструктури, яка орієнтована на забезпечення доступу середнього та малого бізнесу до фінансових, інноваційних та кадрових ресурсів розвитку, призводить до тривалого зниження потенціалу відновлення економічного зростання.

Скорочення кредитування реального сектору негативно впливає на рівень достатності обігових коштів підприємств та організацій, скорочує їх інвестиційні можливості та можливості отримання прибутку.

Блок Литвина за те, щоб сесія, яка позавчора розпочалась, стала сесією оперативних і водночас виважених рішень, сесією конструктиву, злагодженої і ефективної роботи. Суспільство втомилось від руйнівників, суспільство потребує будівничих!

Віктор Янукович (Партія Регіонів):

— У 2005 році ця команда прийшла до влади, коли економіка була на підйомі. Більше 12 відсотків було зростання ВВП. Що ж сталося на першому році? Зростання економіки знизилося більш ніж уп'ятеро! Наприкінці 2005 року зростання ВВП було трішки більше двох відсотків.

Що ми весь час бачили? Виставу, поцілунки, обійми, танці, відвідування інших країн і розповіді про те, як вони перемогли і захопили владу... А що обіцяли виборцям? А виборцям обіцяли з Майдану краще життя.

А у 2007 році чого не вистачало? Працювала коаліція, було зростання економіки 9%. Авантюрним шляхом добилися того, щоб провести дострокові парламентські вибори, зруйнували стабільність в країні.

В черговий раз ви отримали можливість у 2008 році показати всій державі, на що ви здатні. Ви отримали економіку із зростанням близько восьми відсотків. Чим закінчився 2008 рік? Економіка впала до двох відсотків...

Що бачили у 2008 році? Ми бачили те, що було і в 2005-му. Один до одного. Ревальвація гривні, обікрали експортерів. Це було у 2005 році, це було і навесні 2008 року. Але в 2008 році двічі обікрали всю Україну. Спочатку опустили курс долара, а потім зробили девальвацію гривні майже удвічі, прибутки усіх громадян впали удвічі.

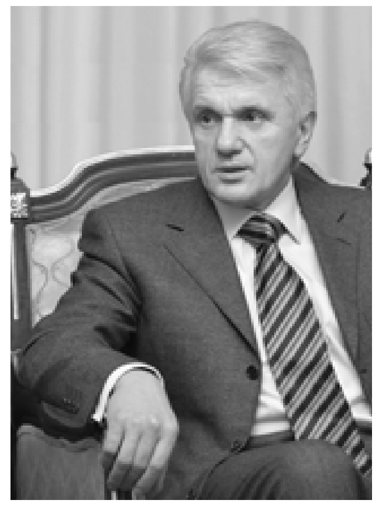
Вихід із цієї ситуації один — треба змінювати і Президента, і уряд, і парламент. Повинні бути дострокові вибори — і парламентські, і президентські. А коли вони будуть — я вам скажу так: тоді, коли нас з вами люди винесуть з цього залу. Якщо ми хочемо цього дочекатись, то дочекаємось.

Зміни до бюджету треба вносити виважено

Голова Верховної Ради України Володимир Литвин наголошує на необхідності спільного напрацювання всіма гілками влади програми дій з врегулювання ситуації в Україні та забезпеченні її реалізації.

«Верховній Раді, урядові, Президенту необхідно спільно визначити програму антикризових дій і забезпечити її реалізацію, — сказав В. Литвин у середу під час зустрічі з директором Європейського департаменту Міжнародного валютного фонду Мареком Бєлкою (ліворуч). — Необхідно говорити однією мовою, виступати з єдиною позицією і в Україні, і за її межами».

«Попри розмаїття політичних думок у парламенті, в нас є розуміння, що Україна і світ переживають великі випробування, і дискусії у Верховній Раді свідчать про велике занепокоєння станом справ, — сказав Голова Верховної Ради України. — Я цілком свідомий, що у Верховній Раді, її профільних комітетів є розуміння щодо необхідності діяти невідкладно». «Треба мати політичну стабільність, тісно співпрацювати з урядом, виробляти спільну позицію з Президентом. Головне — нам потрібна робота, побудована на реалізмі», — додав він.

Відповідаючи на запитання, Голова Верховної Ради України висловив думку, що закон про державний бюджет на поточний рік потребує перегляду. Разом з цим В. Литвин наголосив, що зміни до бюджету не повинні вноситися терміново, бюджет «не має перетворитися на інструмент політичної боротьби і зведення політичних рахунків». При цьому він зазначив, що ухвалення змін до основного фінансового документа країни повинно супроводжуватися прийняттям низки законопроектів, які «дозволять Україні жити».

Торкаючись відносин України з МВФ, В. Литвин висловився за необхідність продовження співпраці з цією впливовою фінансовою організацією. «Інакше з`являться негативні сигнали щодо України», — сказав він.

У свою чергу, директор Європейського департаменту МВФ заявив, що фонд розглядає Україну як важливого партнера.

На думку М. Бєлки, з огляду на складну економічну ситуацію, яка склалась і в Україні, та і у світі внаслідок фінансово-економічної кризи, необхідна політична консолідація всередині країни і формування пакета антикризових заходів у економічній і фінансовій сферах задля мінімізації наслідків кризи. Важлива роль у цьому процесі, вважає він, належить парламенту.

М. Бєлка наголосив, що МВФ готовий і надалі співпрацювати з Україною, зокрема, надавати відповідні консультації щодо шляхів виходу з кризи. Разом з тим, зазначив він, «остаточні рішення мають прийматися українською владою».

Прес-служба Верховної Ради України.
Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

У НОМЕР

Дослухалися до думки автомобілістів

Голова Верховної Ради України Володимир Литвин у четвер дав доручення профільним комітетам парламенту підготувати пропозиції щодо внесення змін до Закону України «Про податок з власників транспортних засобів та інших самохідних машин і механізмів».

Таке рішення В. Литвин прийняв на підставі звернення активістів Всеукраїнської акції протесту проти збільшення транспортного збору і податків, яке було йому передано сьогодні вранці.

Голова Верховної Ради також доручив підготувати відповідні листи до Кабінету Міністрів та Міністерства внутрішніх справ із проханням розглянути згадане звернення.

Прес-служба Верховної Ради України.

Інформаційне управління апарату Верховної Ради України повідомляє

Під час роботи третьої сесії Верховної Ради України шостого скликання до народних депутатів України під час особистих прийомів громадян зверталися переважно з питань забезпечення законності та охорони правопорядку.

У приймальні Верховної Ради України відбулося, як і планувалося, 33 особисті прийоми громадян, які проводили голови, перші заступники, заступники голів комітетів та керівників депутатських фракцій, народні депутати України. Про це повідомили у відділі з питань звернень громадян апарату Верховної Ради України.

Прийоми відбувалися відповідно до графіка особистого прийому громадян головами парламентських комітетів і депутатських фракцій, який затверджується розпорядженням Голови Верховної Ради України на кожну сесію.

Усього під час роботи третьої сесії Верховної Ради України шостого скликання на особистих прийомах голів парламентських комітетів, голів депутатських фракцій у Верховній Раді України відвідувачами було порушено 197 питань.

До народних депутатів України зверталися переважно соціально незахищені категорії громадян. Зокрема, на особистих прийомах отримано 42 звернення від інвалідів, 34 — осіб похилого віку, пенсіонерів та ветеранів праці, 20 звернень — від інвалідів війни та учасників бойових дій тощо.

Найчастіше заявників турбували проблеми забезпечення законності та охорони правопорядку. Питання цієї тематики становлять 21,3 % від загальної кількості питань, порушених на особистих прийомах. Відвідувачі продовжували скаржитись на діяльність судової гілки влади. Неподинокими були звернення з приводу корупційних дій працівників правоохоронних органів.

Кількість питань соціального захисту та пенсійного забезпечення населення становила 18,3 % від загальної кількості питань, порушених на особистих прийомах. Більшість відвідувачів, які належать до незахищених верств населення, зверталися з проханням про надання матеріальної допомоги, здебільшого на лікування, придбання ліків, продуктів харчування, на навчання дітей, ремонт житла тощо.

Стану житлового господарства присвячено 13,7% від загальної кількості звернень. Серед них переважали звернення щодо забезпечення житлом громадян, які мають право на його одержання (74,1% від загальної кількості питань з цієї тематики).

Значне місце під час прийомів займали питання земельних відносин (7,6% від їх загальної кількості). Насамперед це питання порушення права власності на землю, приватизації земельних ділянок, їх придбання на підставі цивільно-правових угод, безоплатної передачі, прийняття спадщини, виділення паю — 80 % від загальної кількості питань з цією тематикою.

На особистих прийомах відвідувачів також турбували проблеми діяльності органів місцевої влади та місцевого самоврядування (6,6% від їх загальної кількості). Найактуальнішими серед них залишалися питання щодо неправомірних дій та рішень посадових осіб органів місцевого самоврядування і органів державної виконавчої влади — 92,3% від загальної кількості питань цієї тематики.

Болючими залишаються питання охорони здоров'я (6,1% від загальної кількості питань, порушених на особистих прийомах), особливо питання забезпечення ліками, проведення обстеження, безкоштовної операції, роботи лікувально-профілактичних закладів — 91,7% від загальної кількості питань цієї тематики.

Досить суттєвою залишалася кількість звернень, що стосуються питань праці, у тому числі щодо порушень чинного законодавства при звільненні та поновленні на роботі, оплаті праці, виплаті заборгованості з заробітної плати, діяльності служб зайнятості населення. Так, під час роботи сесії їх отримано 5,1% від загальної кількості питань.

Не залишилися поза увагою народних депутатів України й інші проблеми, з якими звертаються до них громадяни на особистих прийомах, зокрема питання культури.

Усі письмові звернення громадян, отримані під час особистих прийомів, розглядалися й опрацьовувалися в секретаріатах парламентських комітетів та депутатських фракцій Верховної Ради України. За результатами особистого прийому громадян головами комітетів Верховної Ради України, головами депутатських фракцій у Верховній Раді України давалися відповідні доручення, які разом із зверненнями громадян надсилалися до відповідних органів державної виконавчої влади та органів місцевого самоврядування.

Приймальня Верховної Ради України працює за адресою: м. Київ, вул. Банкова, 6—8, 5-й під'їзд. Телефон для довідок — 255-42-46.

ГРАФІК
особистого прийому громадян головами комітетів Верховної Ради України, головами депутатських фракцій у Верховній Раді України під час роботи четвертої сесії Верховної Ради України шостого скликання

Посада	Прізвище, ім'я, по батькові	Дата
Лютий 2009 року		
Голова Комітету з питань бюджету	ДЕРКАЧ Микола Іванович	9
Голова депутатської фракції «Блок Юлії Тимошенко» у Верховній Раді України	КИРИЛЕНКО Іван Григорович	10
Голова Комітету з питань правової політики	МІЩЕНКО Сергій Григорович	12
Голова Комітету у справах пенсіонерів, ветеранів та інвалідів	СУШКЕВИЧ Валерій Михайлович	16
Голова Комітету з питань сім'ї, молодіжної політики, спорту та туризму	КОСТЕНКО Павло Іванович	19
Березень 2009 року		
Голова Комітету з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією	КАЛЄТНІК Ігор Григорович	2
Голова Комітету з питань будівництва, містобудування і житлово-комунального господарства та регіональної політики	РИБАК Володимир Васильович	3
Голова депутатської фракції Партії регіонів у Верховній Раді України	ЯНУКОВИЧ Віктор Федорович	4
Голова депутатської фракції Блоку «Наша Україна—Народна самооборона» у Верховній Раді України	МАРТИНЕНКО Микола Володимирович	11
Голова Комітету з питань правосуддя	КІВАЛОВ Сергій Васильович	12
Голова Комітету з питань соціальної політики та праці	ХАРА Василь Георгійович	16
Голова Спеціальної контрольної комісії Верховної Ради України з питань приватизації	МАРМАЗОВ Євген Васильович	17
Голова депутатської фракції Комуністичної партії України у Верховній Раді України	СИМОНЕНКО Петро Миколайович	18
Голова Комітету з питань промислової і регуляторної політики та підприємництва	КОРОЛЕВСЬКА Наталія Юріївна	24
Голова Комітету з питань законодавчого забезпечення правоохоронної діяльності	ШВЕЦЬ Віктор Дмитрович	30
Голова Комітету з питань аграрної політики та земельних відносин	ПРИСЯЖНЮК Микола Володимирович	31
Квітень 2009 року		
Голова депутатської фракції «Блок Литвина» у Верховній Раді України	ШАРОВ Ігор Федорович	1
Голова Комітету з питань національної безпеки і оборони	ГРИЦЕНКО Анатолій Степанович	2
Голова Комітету з питань охорони здоров'я	БАХТЕЄВА Тетяна Дмитрівна	6
Голова Комітету з питань свободи слова та інформації	ГЕРМАН Ганна Миколаївна	9
Голова Комітету з питань екологічної політики, природокористування та ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи	СЕМИНОГА Анатолій Іванович	13
Голова Комітету з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин	ЗАРУБІНСЬКИЙ Олег Олександрович	14
Голова Комітету з питань Регламенту, депутатської етики та забезпечення діяльності Верховної Ради України	ЄФРЕМОВ Олександр Сергійович	16
Голова Комітету з питань культури і духовності	ЯВОРІВСЬКИЙ Володимир Олександрович	21
Голова Комітету з питань транспорту і зв'язку	КОЗАК Володимир Васильович	27
Голова Комітету з питань державного будівництва та місцевого самоврядування	ОМЕЛЬЧЕНКО Олександр Олександрович	28
Травень 2009 року		
Голова Комітету з питань податкової та митної політики	ТЕРЬОХІН Сергій Анатолійович	4
Голова Комітету у закордонних справах	БІЛОРУС Олег Григорович	5
Голова Комітету з питань фінансів і банківської діяльності	АЗАРОВ Микола Янович	12
Голова Комітету з питань паливно-енергетичного комплексу, ядерної політики та ядерної безпеки	МАРТИНЕНКО Микола Володимирович	14
Голова Комітету з питань економічної політики	ТКАЧЕНКО Олександр Миколайович	18
Голова Комітету з питань європейської інтеграції	ТАРАСЮК Борис Іванович	19
Голова Комітету з питань науки і освіти	ПОЛОХАЛО Володимир Іванович	21

Примітка. Прийом відвідувачів здійснюється у приміщенні приймальні Верховної Ради України за адресою: вул. Банкова, 6/8, 1-й поверх, кімната №106, тел. для довідок: 255-44-45 — Невмержицький А. В.

У Київському метро введено систему відеонагляду *(Укрінформ)*

Газопроводи «Північний потік» і «Південний потік» не дозволять виключити Україну зі схеми транспортування російського газу в Європу. Про це учора в Москві сказав директор Інституту енергетичної політики Володимир Мілов під час «круглого столу» на тему «Газовий конфлікт і майбутнє взаємовідносин Росії і України» *(Укрінформ)*

У НОМЕР

Додаткової імунізації українців проти кору та краснухи не буде

Суспільство не готове

Про це днями заявили у вітчизняному Міністерстві охорони здоров'я. Там переконані, що «рішення про проведення позапланової імунізації задля елімінації (знищення) кору/краснухи було ухвалено правильно». І якби не розголос у пресі, спричинений смертю одинадцятикласника з Краматорська, весняну кампанію з вакцинації торік не зірвали б. Заступник міністра охорони здоров'я України Василь Лазоришинець оголосив висновок учасників науково-практичної конференції на тему імунізації, що відбувалася в Києві. Вони визнали якісною вакцину, якою робили щеплення навесні проти кору, і не виявили зв'язку між смертю підлітка та цією вакциною.

МОЗ попереджає: черговий спалах захворювань на кір прогнозується в Україні в 2010—2011 роках. Однак нині проводити додаткову імунізацію населення віком 16—29 років не будуть, бо суспільство не готове до неї. Мовляв, ефект від щеплення буде лише, якщо вакцинувати 95% тих, хто потрапляє до групи ризику незалежно від їх вакцинального статусу та перенесеного захворювання. А для цього необхідна потужна інформаційна кампанія, позитивна налаштованість на імунізацію громадян та усвідомлення її потреби можновладцями. Бо ійдеться про національну безпеку країни, зазначив заступник міністра охорони здоров'я.

Отже, якщо всі ті вимоги та бажання збігатимуться, то додаткове щеплення доведеться робити вже бюджетним коштом, а не подарованою вакциною. А на це необхідно десь 60—70 млн. грн. Що буде з тими майже 9 млн. доз індійського препарату, який залишився після зірваної імунізації проти кору? Зараз, за приписом прокуратури, вона проходить реєстрацію в установленому порядку в Україні. Але її навряд чи використають у нас, бо термін її придатності спливає цього року. А, за словами директора Департаменту материнства, дитинства та санаторного забезпечення Раїси Моїсеєнко, для планового щеплення вакцина непридатна — в нас дітей одразу вакцинують від трьох хвороб: кору, краснухи, паротиту.

Нагадаємо, після смерті хлопчика з Краматорська з посади зняли головного санітарного лікаря МОЗ України Миколу Проданчука. Проти нього прокуратура порушила карну справу. Слідство триває. Тоді ж деякі медичні чиновники Донецької області через неправильну організацію кампанії додаткової імунізації отримали догани.

Тепер лікарі занепокоєні не лише зривом тієї весняної вакцинації. Почастішали випадки відмови батьків робити планові щеплення своїм дітям.

Ольга ВАУЛІНА.

«Такі драконівські транспортні збори нікого не задовольняють!»...

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

— Такі драконівські транспортні збори нікого не задовольняють, ми виїхали показати, як ставимося до нових поборів, — заявив «Голосу України» автомобіліст Євген. Його відразу перебив водій, що проїжджав мимо, явно невдоволений бунтом на дорозі: «Кому вони створюють проблеми? Ні керівникам країни, ні Президенту, а самим водіям. Вони хочуть нас налаштувати проти уряду і Верховної Ради, які нормально працюють, вони відпрацьовують свої гроші!»

Організатори протесту ці звинувачення враз відкинули, зазначивши, що акція проводиться без підтримки політичних сил.

— Наша головна мета, щоб уряд нас почув і переглянув своє розпорядження. Нас не задовольняють ті ставки, що їх вони затвердили, це раз, і два — нас не задовольняє ставлення до старих автомобілів, адже транспортний збір на них просто грабіжницький, — відзначили вони.

Автолюбитель Артем, у колекції якого кілька раритетних машин, зізнався «Голосу України», що розпорядження Кабміну змушує його відмовитися від улюбленого захоплення: «Заява депутатів позбуватися старих машин звучить як знущання! Як я можу продати машину, якщо транспортний збір становить мало не вартість самого автомобіля? Залишається тільки поставити його в гаражі як іграшку і зрідка витирати пил з капота».

За його словами, в деяких країнах Європи на ретроавтомобілі передбачено окремі номери й умовний транспортний збір, при цьому хазяїн такої машини має право виїжджати на ній у вихідні та на виставки.

Нагадаємо, 3 лютого Кабінет Міністрів у відповідному законопроекті запропонував зменшити ставку транспортного збору, що набув чинності 10 січня 2009 року. Законопроект передбачає, що ставка транспортного збору становитиме для автомобілів з об'ємом двигуна 2201—2500 куб. см — 20 гривень за 100 куб. см (нині 75 гривень), 2501—3000 куб. см — 50 гривень (нині 75 гривень) і понад 3000 куб. см — 80 гривень за 100 куб. см (нині 120 грн.).

Наталя ОВДІЄНКО.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Автоперевізники ударили по кредитному рабству

Учора в Луцьку фінішував другий етап протестної акції місцевих автоперевізників «Ні кредитному рабству!», організованої громадською організацією «Крок». Протягом трьох днів 35 великовагових автопоїздів, 15 маршруток «Богдан», кілька десятків легкових таксі курсували вулицями міста з гаслами «Влада + банки = кредитне свавілля», «Геть з екранів — до роботи!», «Не заганяйте нас в кут!»...

У селі Струмівка, що під Луцьком, протестувальники розбили табір, привезли польову кухню. Кожного дня вони вируштали до міста. Вже в обласному центрі до них приєднувалися сотні автомашин. Колона подекуди розтягувалася ледь не на п'ять кілометрів.

Як пояснюють активісти «Кроку», мета акції — привернути увагу влади до «проблем позичальників». Якщо банки та уряд не візьмуть до уваги звернення протестувальників, то вони колоною вирушать у Київ. Зауважимо: організатори акції заборонили партіям різного спрямування приєднуватися до них чи використовувати в політичних цілях.

Микола ЯКИМЕНКО.

Волинська область.

Постраждалі від вибуху євпаторійці отримали нові квартири

27 січня було вручено останній ключ від квартири для мешканців постраждалого унаслідок вибуху євпаторійського будинку. Про це вчора на прес-конференції повідомив Едуард Кугель, заступник міського голови м. Євпаторії. Підтвердили його слова і колишні мешканці горе-будинку. Мовляв, квартири отримали всі, хто мав на те право. А всілякі заяви з протилежним змістом — спекуляції та спроби політизувати це питання.

— Ви уявіть, в якій ситуації ми опинилися, — розповідає мешканка зруйнованого другого під'їзду Антоніна Ясницька. — Серед зими в повному розпачі й без даху. Але, на щастя, нас не покинули напризволяще. Усі роботи велися дуже швидко. Мабуть, жодного разу в нашій державі так впевнено й оперативно не вирішувалися проблеми такого масштабу. Міркуйте самі: новий рік я зустрічала уже в новій квартирі.

Вдячна уряду та місцевій владі за швидке реагування і сім'я Тихонових з шостого під'їзду. У зруйнованому вибухом будинку, окрім квартири, розміщувався і їхній магазинчик.

— Перед нами враз постало питання: як далі жити і за що ростити дітей? Уявіть, перед новим роком ми саме заповнили увесь магазин товаром. І тут таке. Зізнаюся, спочатку думали, що не дадуть нам нічого. Але коли наше переселення вирішилося за кілька тижнів і, більше того, нам ще й компенсували частину витрат на товар — у нас був шок.

Загалом, за словами Едуарда Кугеля, було видано ордери та ключі від 89 квартир. Окрім того, виплачено компенсацію майна з розрахунку по 40 тисяч гривень за однокімнатні квартири та по 50 і 60 тисяч гривень за дво- та трикімнатні квартири відповідно. Передбачена і гарантія здобуття освіти дітьми з цього будинку на бюджетній основі.

Про причини трагедії під час прес-конференції не йшлося. Мовляв, це компетенція прокуратури та спеціально створеної комісії. Мешканець же п'ятого під'їзду Микола Карп'юк стверджує: балони у підвалі були. Але чи вони спричинили вибух — відповість слідство.

Відселений будинок місцева влада, якщо буде виділено потрібні кошти, планує розібрати. А на його місці посадити парк та поставити пам'ятний знак — як нагадування про трагедію. Залишається сподіватися, що оперативне вирішення євпаторійської трагедії не стане для нашої країни рідкісним винятком. А розпочне відлік нової ери вітчизняної соціальної політики.

Тетяна ГРАДОБЛЯНСЬКА.

З дрейфуючих крижин зняли 12 рибалок

Днями у районі села Скельки Василівського району від берега відірвало крижину з десятьма рибалками і почало відносити в глиб Каховського водосховища. Отримавши тривожне повідомлення, рятувальники МНС негайно прибули на місце події. На допомогу потерпілим також поспішили місцеві рибалки-промисловики. Рятувальна операція закінчилася швидко, бо в ній задіяли спецтехніку. Горе-рибалок зняли з крижини за півкілометра від берега та доставили у безпечне місце. На щастя, всі вони почувалися задовільно й від медичної допомоги відмовилися.

Вчасно сповістили рятувальників про біду й мешканці села Верхня Криниця, котрі побачили, як поблизу урочища Лиса Гора береговий вітер погнав у глибину акваторії Каховського водосховища крижину з двома любителями підлідного лову. На той момент вони вже перебували на відстані два кілометри від берега. Їх вдалося наздогнати на моторному баркасі й зняти з крижини.

Микола МАНЬКО.

Запорізька область.

Фото надане прес-службою головного управління МНС в Запорізькій області.

Акція автомобілістів паралізувала центр столиці

«Фаїна» нарешті на свободі!

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Проте фінал переговорів настав 4 лютого, коли сомалійські пірати отримали 3,2 млн. доларів викупу та пообіцяли звільнити суховантаж протягом кількох годин. Викуп на борт судна було скинуто з вертольота. Учора пірати почали залишати корабель невеликими групами, щоб убезпечити себе від нападу. Кожна наступна група не сходила з судна, поки попередня не повідомляла на борт, що успішно досягла берега.

Усі члени екіпажу живі й здорові, жоден з них не постраждав, **повідомляє УНІАН**. Учора «Фаїна» під охороною ВМС США готувалася до переходу в кенійський порт Момбаса, де морякам нададуть первинну медичну та іншу необхідну допомогу. Потім з Кенії їх відправлять до України.

Водночас сьогодні родичі моряків планують провести пресконференцію «Вимагаємо негайно внести зміни до складу групи супроводження моряків «Фаїни». У такий спосіб рідні колишніх заручників хочуть привернути увагу громадськості до формування групи супроводження моряків. Вони вимагають, щоб до цієї групи увійшли близькі родичі моряків, а не державні «медики» і «психологи».

«Усіх полонених утримували в одній тісній кімнатці»

Кореспондент «Голосу України» поспілкувався з матір'ю одного із колишніх заручників

Про те, що піратам скинули з гелікоптера викуп, жителька райцентру Гайсин на Вінниччині Ніна Шелестова дізналася по телефону. Їй повідомила про це киянка Ольга Іржич. Син Ольги Денис так само, як і син Ніни Шелестової Віталій, перебував на кораблі «Фаїна». Денис — наймолодший член команди, хлопцеві 21 рік. Ользі Іржич вінничанка завдячує також за те, що допомогла зв'язатися з сином по телефону.

— Один-єдиний раз за весь час полону вдалося поговорити з сином, — каже Ніна Шелестова. — Було це незадовго перед тим, як піратам передали викуп. Розмова вийшла дуже коротка, говорили менше двох хвилин. Але яка я щаслива, що почула голосочок Віталика!

Не так просто матері було отримати можливість порозмовляти з сином. «Допомагали мені в цьому, як я вже казала, Ольга Іржич, а також Віктор Шаповалов, його син боцманом на «Фаїні», — уточнює жінка. — Вони живуть в Києві, мають більше інформації, їм простіше чогось добитися. От вони мені й сказали, що допоможуть».

Спочатку Ніні Шелестовій зателефонували із Сомалі. Повідомили, щоб наступного дня чекала на дзвінок з корабля. Справді, наступного дня чоловічий голос у слухавці назвав номер, сказав, що за ним вона може зателефонувати синові. Але розмова з Віталієм тоді так і не відбулася. У слухавці щоразу звучали слова: «Ви не можете зателефонувати за цим номером».

— Я знову звернулася до своїх знайомих киян, — продовжує Ніна Шелестова. І тільки після того через деякий час вони назвали мені день і навіть годину, коли мені зателефонує Віталій. Син казав, що їх утримують в такій тісній кімнатці, що вночі навіть ноги не можна простягнути. Сплять там усі разом. Харчуються один раз або двічі на добу. Їсти дають рис і макарони. Питаю, як здоров'я, каже, нічого, мамо, я ще тримаюся, а декому з хлопців набагато гірше.

У ці дні в будинку Шелестових не вимикають ні радіо, ні телевізор. «Ми благаємо, — каже Ніна Шелестова, — щоб після звільнення наших моряків одразу доправили додому».

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

На знімку: Віталій Шелестов (крайній праворуч) перед відправкою в рейс із батьками та родичами.

Фото з домашнього альбому.

Сьогоднішні пірати — це вчорашні рибалки

Ще донедавна вважалося, що піратство — підходяща тема для істориків, а подвигами Френсіса Дрейка можуть цікавитися лише підлітки. Проте останні декілька років довели, що історія завжди повторюється.

Винні в поверненні піратів на простори Аденської затоки передусім великі морські компанії. Сомалі завжди була небагатою країною. Сім'ї виживали переважно за рахунок риболовлі. Практично кожен чоловік у родині був хорошим моряком. На щастя, Аденська затока була багата рибою. Наприкінці минулого століття великі європейські та азійські компанії почали спрямовувати до берегів Сомалі свої риболовецькі судна. З часом риби біля узбережжя практично не залишилося. Безробітними стали цілі міста, розташовані на узбережжі. Ось і вирішили сомалійці ловити більшу рибу — судна, які проходять біля їхніх берегів. А заодно і помститися за спустошені води своєї затоки. Тим паче що щороку в води Аденської затоки заходить близько 20 тисяч суден.

З 1984 року Міжнародна морська організація почала реєструвати напади піратів. Відтоді зафіксовано понад 440 таких випадків. 120 із них сталися 2008 року. За останні 25 літ було захоплено більш як 40 суден та 600 катерів. За їхнє звільнення пірати отримали близько 120 мільйонів доларів. Таке зростання піратської активності призвело торік до збільшення вартості страхових послуг на 12—15 відсотків. Зокрема, ті судна, які проходять Аденською затокою, лише за так званий «спецризик» сплачують страховикам не 500 доларів за судно, як було раніше, а 20 тисяч доларів, повідомляє інформаційний бюлетень «Африка Реньювал». Більшість капітанів намагаються оминути горезвісну затоку через мис Доброї Надії. Але проблеми це не знімає, бо шлях через цей мис значно довший, а отже, дорожчий, та й пірати останнім часом значно розширили своє коло полювання. Так, аравійський танкер «Сиріус Стар» було захоплено взагалі неподалік кенійського узбережжя, коли прямував до мису Доброї Надії. Загалом 12 відсотків нафти, яку транспортують морем, досі перевозять саме повз береги Сомалі.

Світова спільнота, принаймні її заможна частина, звичайно, не погоджується з тим, що пірати фактично захопили Аденську затоку. Навіть ООН від уже звичних для цієї організації заяв перейшла до справи і видала дозвіл на застосування зброї в затоці. Країни—члени НАТО, Росія та Індія направили туди свої військові кораблі. Результат — кількість успішних піратських абордажів у період із серпня по жовтень минулого року скоротилася з 53 відсотків до 31. Але досягти стовідсоткової ефективності військовим практично неможливо, бо район полювання піратів нині розширився до 6,5 мільйона квадратних кілометрів. Адже приклад сомалійських рибаків виявився, як кажуть, заразним. І тепер бідняки з морських містечок Африки не проти уявити себе сучасними Робін Гудами і підзаробити на багатих компаніях.

Тетяна ПАСОВА.

Тема радості й смутку

Минуло 100 років від дня народження Марії Приймаченко (Примаченко) — народного художника України та лауреата Національної премії України ім. Т. Г. Шевченка.

2009-й оголошено її роком, роком художниці, яка не користувалася «професійними хитрощами»: малювала на звичайному ватмані пензлями фабричного виготовлення, використовувала гуаш, акварель. Перевагу віддавала гуаші, бо саме вона дає соковиту, щільну, декоративно виразну пляму з чітким силуетом. Художниця спочатку вела лінію олівцем, якось недбало, «по-дитячому», окреслювала контури зображення, а вже потім упевнено, вправно клала колір, дивовижно поєднуючи у своїй творчості й малюнок, і живопис.

Найбільша частина творчого доробку художниці — близько 650 творів — зберігається у колекції Музею українського народного декоративного мистецтва у Києві.

Петро МЕЛЬНИК.

Кіровоградська область.

Фото автора.

Виставку репродукцій творів Марії Приймаченко відкрито у Кіровоградському обласному художньому музеї.

АКТУАЛЬНО

ООН — ПАКИСТАН

Комісія розслідуватиме убивство Беназір Бхутто

Організація Об'єднаних Націй планує створити спеціальну незалежну комісію, котра візьметься розслідувати убивство колишнього прем'єра Пакистану Беназір Бхутто. Про це заявив генеральний секретар організації Пан Гі Мун під час свого першого офіційного візиту до цієї країни. Як стало відомо, влада Пакистану виділить на роботу слідчої комісії 5 мільйонів доларів. Експерти відзначають, що саме проблеми, пов'язані із розслідуванням смерті Бхутто, стануть однією з основних тем, котрі обговорюватимуть під час візиту генсека до Ісламабада.

Нагадаємо, 54-річна екс-прем'єр Пакистану Беназір Бхутто була вбита смертником, котрий підірвав себе під час її виступу на мітингу 27 грудня 2007 року. Досі невідомо, хто був замовником та виконавцем одного із найгучніших терактів в історії країни. Торік Беназір Бхутто було посмертно присуджено премію ООН у галузі прав людини.

У вас усе ще центральне опалення? Тоді ми йдемо до вас

Міська влада Красного Луча має намір відмовитися від централізованого опалення і вважає, що вже близько до поставленої мети. Для повного переходу споживачів на автономне опалення необхідно побудувати ще три блокові котельні в трьох дитячих садках.

Нагадаємо, що індивідуально обігріватися місцеве населення почало кілька років тому. Раніше в місті працювало чотири котельні, котрі обслуговували шість тисяч споживачів, сьогодні функціонують тільки дві з них, подаючи тепло лише на 400 об'єктів. За підрахунками фахівців, перехід на автономне опалення дасть місту економію газу, води та електроенергії в 5,2 млн. грн.

Алла АНТІПОВА.

Луганська область.

Правоохоронці вилучили півтонни наркотичного зілля

500 кілограмів макової соломки (за цінами «чорного ринку» майже на п'ять мільйонів гривень) і цілий арсенал зброї вилучили співробітники управління по боротьбі з незаконним обігом наркотиків ГУМВС України в Дніпропетровській області. Сталося це під час обшуку в одному із селищ Криворізького району. Серед вилученого — пістолет «Макарова», шестизарядний саморобний револьвер, автомат «Калашникова», патрони, а також граната РГД-5.

Злочинна група складалася із семи жителів Кривого Рогу віком 25—40 років. Більшість — раніше засуджені.

Тетяна КОЛЯДИНСЬКА.

Дніпропетровська область.

Спорудження нового термінала до Євро–2012 в міжнародному аеропорту «Львів» фінансуватиме держава, заявив учора віце–прем'єр–міністр **Іван ВАСЮНИК** *(Укрінформ)*

У Севастополі від сьогодні роздрібні ціни на хлібобулочні вироби ВАТ «Цар–хліб» збільшуються на 6 відсотків *(Укрінформ)*

«Ясир» на глум над киянами

У Леоніда Черновецького, крім Олеся Довгого, Дениса Баса, слона і кота Яшки, є ще один наближений до особи «батька київської плутократії» холостяк. Той самий Казбек Бектурсунов, довкола якого нині розгорівся скандал. За відеокадри його «дозвілля» з неповнолітньою з нього вимагали купу грошей, але він компромату не злякався, шантажистів здав правоохоронцям, а щоб іншим не повадно було повторити «професійну діяльність» папараці–аматорів, зізнався: так, мав стосунки з неповнолітньою. А що? Втім, ми не про сексуальні особливості Казбека. В кожного свої вподобання: хтось надає перевагу дівчаткам, а хтось і бабусь розбещує — психологічно, звичайно. Ще невідомо, чиї звички шкідливіші для суспільства: патрона чи цих самих наближених...

Казбек Бектурсунов у вільний від «опікунства» над малолітками час виконує при Черновецькому роль іміджмейкера-радника з питань свободи слова та ЗМІ й очолює напіввіртуальний — бо юридично ще не оформлений — Київський медіахолдинг. У газет (вибачте за це слово) «Вечірній Київ», «Хрещатик» та «Українська столиця» ростуть ноги саме з цієї структури. А якщо ви ще маєте мужність дивитися ТРК «Київ», то маєте майже повне уявлення про медіахолдинг.

Боже мій, яку ж треба мати розпусну натуру, щоб так глумитися над журналістикою! Перетворити гордість столиці — «Вечірній Київ» на жалюгідну газетку, навчальний посібник з неграмотності і нісенітниць: колишнім працівникам редакції — і живим, і мертвим — навіть у найстрашніших сновидіннях не могло примаритися, що стане з їхньою «Вечіркою». Але сталося. «Нарадили» так, що навіть натяків на колишню славу не залишилося.

Якось розторопний у «розбудові» своїх позицій біля «мерського» крісла Казбек спогорда — наче справді щось означає значуще — сказав, що «з реготом читає всі газети й журнали України»: такі вони примітивні на його естетичний смак. Звичайно, якщо за еталон цього смаку брати «повне зібрання творів» медіахолдингу, то можна з інших і посміятися, бо над «зразками» треба не реготати — плакати. Я, наприклад, просто ридаю. Побачу Джангірова на екрані — і сльози потоком. Тицьнуть мені у руки біля метро «Вечірній Київ» — кон'юнктивіт від сльозовиділення.

Якби за славослов'я собі й «молодій команді» платив Черновецький — його проблеми. Як від гнилої кільки, можна було б відмахнутися. Але чому за піар столичного «непорозуміння» мають сплачуватися інші — голова вже болить у нас. Відомий політтехнолог Олег Медведєв недавно зазначив: він поцікавився виконанням міського бюджету і з'ясувалося, що його єдина стаття, «виконання якої сьогодні йде понад планом, — це фінансування «Вечірнього Києва», «Хрещатика» й «Української столиці». Відповіді, чому це так, зізнався Олег, він не знає.

Можемо й підказати. Оскільки наш міський голова зволив висловити побажання, щоб кожен двірник читав «муніципальну» пресу, кмітливі радники «провернулися»: до кожного комунального підприємство доведено план «пресрозверстки» — або гроші на процвітання «газет», або «мер» вас більше не любить» — з усіма наслідками зміни позиції.

Нам стало відомо, що одній будівельній компанії — солідній, але вразливій до протягів тотальної кризи (співробітникам навіть заборгували зарплату) довелося за турботу градоначальника про освітній рівень працівників лопати і віника викласти більше мільйона гривень. Можна собі уявити, як реготав Казбек і мав для веселощів усі зрозумілі підстави. Це для обкладених «ясиром» від Черновецького керівників «цільові» платіжки — гроші «на вітер». Для нього особисто — задоволення від дивідендів більше, ніж втіха від «Камасутри» з неповнолітньою...

До речі, недавно міський голова анонсував журналістам початок нової програми — публічної «страти» начальників ЖЕКів через детектор брехні. Якщо поліграф зафіксує, що хтось з необачних вживав наркотики (і справді, кому конкуренти потрібні?), брав хабарі, відвідував казино чи бавився з «одноруким бандитом-ігровим автоматом, — на вихід без апеляцій. З одного боку, начальників зовсім не шкода: на біса агітували мешканців за Черновецького? А з іншого, чого б і жаліти? — людей позбавляють посадових обов'язків читати доробок медіахолдингу. Як співається в пісні, ще невідомо, кому пощастило, коли наречена намастила п'яти до іншого...

Не знаю, чи всім киянам відомо, що Леонід Черновецький вирішив економити на освітленні міста «в умовах фінансово-економічної кризи». Оскільки від неї оберігають святе — бойові листки столичної влади, «обріжуть» на ліхтарях віддалених від Хрещатика вулиць. Тим часом пітьма — це не тільки сприятливий час для інтиму радників Черновецького, а й неприємна пора для киян, коли і доводиться спотикатися на дефектній бруківці, і підставляти голови й гаманці під руки грабіжників. І без економії мешканцям «спальних» районів дорога додому вечорами ставала острахом. Але чого боятися хуліганів, коли в нас уже є Леонід Михайлович і компанія? Як каже реклама, не прагніть іншого, якщо краще вже у ваших руках. Не до вечірнього вимкнення ліхтарів про «краще», звичайно, згадано...

І вже зовсім заспокійливо-оптимістичне. Наш «мер» ощасливить нас не тільки газетками, а й сольним диском — «дуже душевні пісні 80-х років». Так і треба Поплавському і Гордону, їхній внесок у «пісенне мистецтво» переплюне своїм «вокалом» Леонід Черновецький. Мало того, що він «співає краще за виконавців», він ще й уміє «узгоджувати з ними цінові питання»: «Тому що все треба рахувати. Я ні копійки, нічого не люблю переплачувати».

Дорогий ви наш — у вартісному для киян сенсі. Ми готові переплатити вам копійку і навіть прочитати у «Вечірньому Києві» чи «Хрещатику» рецензію Бектурсунова на «сольник», але «мурликайте» ліпше Ящці на дачі — без «турботи» про «всіх киян». Нам тоді і криза не криза. І смішливий Казбек — не Казбек...

Людмила КОХАНЕЦЬ.

У НОМЕР

КС підтримав різницю в 45 років

А саме різницю у віці, яка має бути між усиновлювачем та дитиною, встановлену частиною 2 статті 211 Сімейного кодексу.

Визнаючи положення конституційним, КС виходив з того, що встановлена Сімейним кодексом різниця у віці між усиновлювачем і дитиною є однаково обов'язковою для всіх осіб, які бажають усиновити дитину, і фактично стосується можливості усиновлення дитини певного віку, а тому не порушує конституційного принципу рівності громадян перед законом.

Також КС звернув увагу, що, обґрунтовуючи неконституційність оскаржуваного положення, Уповноважений Верховної Ради України з прав людини виходить насамперед з інтересів осіб, які бажають усиновити дитину, не враховуючи при цьому пріоритет інтересів усиновлюваних дітей та правових наслідків усиновлення. Усиновлення надає усиновлювачам відповідні права та накладає на них обов'язки щодо всиновленої дитини в такому само обсязі, який мають батьки щодо дитини, а усиновленим дітям — права і обов'язки в такому само обсязі, який мають діти щодо своїх батьків.

Богдан ЛАВРЕНЮК.

У зв'язку з виключенням із списків вважати недійсними посвідчення помічників-консультантів:

народного депутата України Сулковського П. Г.:

Зайця Віктора Васильовича (номер посвідчення 128/22);

народного депутата України Янковського М. А.:

Кучера Костянтина Антоновича (номер посвідчення 15/06);

народного депутата України Катеринчука М. Д.:

Солончука Юрія Івановича (номер посвідчення 336/26);

народного депутата України Зозулі Р. П.:

Жевелюка Олександра Петровича (номер посвідчення 268/27).

Управління кадрів.

СПОРТ

Командне «срібло» і купа нагород

Вуокаті (Фінляндія). Чемпіонат світу-2009 із зимових видів спорту серед спортсменів з ураженнями опорно-рухового апарату та вадами зору. Участь брали представники 20 країн. Збірна України протягом шести днів завоювала 22 медалі(!) — 6 золотих, 8 срібних і 8 бронзових і посіла друге командне місце. Перше дісталося росіянам, третє — норвежцям.

Нагороди здобували: Юрковська Олена, ураження опорно-рухового апарату (Київська обл.) — золота медаль у перегонах переслідування на дистанції 3 км, «золото» на довгій дистанції 10 км з біатлону, «золото» в спринті, «срібло» у лижних перегонах, класичний стиль на дистанції 10 км, «срібло» на дистанції 5 км вільним стилем.

Хижняк Сергій, ураження опорно-рухового апарату (Чернігівська обл.) — «золото» у перегонах переслідування на дистанції 3 км, «срібло» на довгій дистанції 12,5 км з біатлону.

Батенкова Юлія, ураження опорно-рухового апарату (Волинська обл.) — золота нагорода у лижних перегонах, класичний стиль на дистанції 15 км, срібна медаль на дистанції 5 км вільним стилем, «бронза» у спринті.

Кононова Олександра, ураження опорно-рухового апарату (Київ) — перше місце на довгій дистанції 12,5 км з біатлону, друге місце у спринті.

Павленко Людмила, ураження опорно-рухового апарату (Харківська обл.) — «срібло» у перегонах переслідування на дистанції 3 км, «бронза» у лижних перегонах, класичний стиль на дистанції 10 км, «бронза» на дистанції 5 км вільним стилем , «бронза» на довгій дистанції 10 км з біатлону.

Лук'яненко Віталій, вади зору (Харківська обл.) — срібна нагорода у перегонах переслідування на дистанції 3 км, бронзова — на довгій дистанції 12,5 з біатлону.

Тимощенко Тетяна, ураження опорно-рухового апарату (Чернігівська обл.) — третє місце в перегонах переслідування на 3 км.

Костюк Юрій, ураження опорно-рухового апарату (Волинська обл.) — **«бронза»** у перегонах переслідування на 3 км.

Наша параолімпійська жіноча збірна у складі спортсменок-параолімпійок Юрковської, Кононової та Батенкової в естафеті стала другою (після росіянок). А чоловіча трійка у складі параолімпійців Костюка, Вовчинського та Лук'яненка в естафеті стала третьою (після росіян та норвежців).

Чемпіонат світу у Вуокаті був основним ліцензійним етапом у процесі підготовки до X зимових Параолімпійських ігор, котрі відбудуться з 2 по 12 березня 2010 року у Ванкувері (Канада), він показав наші сильні сторони, розкривши і широке поле для подальшої інтенсивної роботи.

Наталя ГАРАЧ (прес-служба НКСІУ).

Турнірна хроніка

Футбол. Контрольні матчі.

«Чорноморець» (Україна, Одеса) — «Зімбру» (Молдова, Кишинів). 1:0. Гол: Діденко, 43. **«Чорноморець»:** Ширяєв (Приходько, 46), Гіменес (Білецький, 46), Яценко (Бабич, 46), Шандрук, Д. Гришко, Бондаренко (Мельо, 71), Нудний (Владов, 80), Мельник (Васкес, 46), Трішович, Ребенок (Політило, 63), Діденко (Васін, 46, Модебадзе, 68).

«Металіст» (Україна, Харків) — «Славія» (Чехія, Прага). 3:0. Голи: Девич, 32, Коельо, 35, Асеведо, 40. «Металіст»: Горяїнов, Майдана (Барилко, 80), Обрадович, Папа Гуйє (Березовчук, 46), Ганчаржик (Конюшенко, 46), Валяєв (Селін, 65), Асеведо (Поступаленко, 65), Едмар (Бордіян, 46), Коельо (Слюсар, 46), Девич (Рикун, 46), Олійник (Зезе, 46).

Хокей. Відкритий чемпіонат Росії. Вища ліга. Дивізіон «Захід». **«Бєлгород» — «Сокіл» (Київ). 3:6.**

Турнірне становище після 55 турів. «Дмитров» — 132 очка, «Сокіл» — 129, «Рись» (Подольськ) — 117, МХК «Крилья Советов» (Москва) — 109, «Рязань» — 94, «Капітан» (Ступино) — 89, «Бєлгород» — 68, «Липецьк» — 56, ВМФ (Санкт-Петербург) — 55, «Крилья Советов» (Москва) — 53, «Кристал» (Електросталь) — 48, «Титан» (Клин) — 40.

Урок першого удару

Учора на кортах «Українського тенісного клубу» льодового стадіону відбувся майстер-клас півфіналіста Australian Open-2008 року дев'ятої ракетки світу іспанця Фернандо Вердаско.

Близько п'ятдесяти молодих вихованців тенісних секцій і клубів прийшли на зустріч із майстром. Народний депутат України, голова Комітету з питань сім'ї, молодіжної політики, спорту й туризму Верховної Ради України Павло Костенко **(на знімку праворуч)**, завдяки якому й відбувся майстер-клас, зазначив:

— Такі зустрічі з майстрами світового рівня дають можливість підготувати наших юних спортсменів до найвищих сходинок п'єдесталу. Тільки наполеглива праця принесе бажаний результат.

Після роздавання автографів і фотосесії **(на знімку)** зірка великого тенісу провела урок першого удару. За словами майстра, від цього удару багато в чому залежить результат усього матчу.

Андрій НЕСТЕРЕНКО.
Фото автора.

Про момент істини

З ПОШТИ ДЕПУТАТА

Розмови про високу духовність української душі, про особливу місію України, про українську ментальність (спосіб мислення), в якій ця духовність є обов'язковою складовою частиною, про Божий промисел в історії України тощо — час від часу піднімають хвилю суспільної зацікавленості.

Але чи багато бачимо позитивних практичних наслідків цієї зацікавленості? Чи зроблено належні висновки з розмов про духовність?

Цей матеріал ми присвячуємо темі, яку в першому варіанті можна озаглавити так: «Бог, ми і духовність у практиці вдосконалення життя суспільства». Починаємо з листа виборця до народного депутата України В. Т. Коржа та його роздумів на цю тему. Чекаємо на відгуки читачів.

Відкрийте передмову до Конституції України: «...усвідомлюючи відповідальність перед Богом...»

ВИБОРЕЦЬ ЗАПИТУЄ І ПРОПОНУЄ

Пізнаючи оточуюче життя матеріального світу, відкриваючи закони, на яких він стоїть, людина прагне упорядкувати власне життя на підставі цих законів. Тим більше, що всі процеси і явища матеріального світу мають взаємообумовлені функції як системну основу їх існування в цьому світі.

Людина сприймає прояви системності в створенні світу як незаперечний факт, проте заперечує визнати свою причетність до цього факту, вважаючи своє буття за факт випадковий, одномоментний, що знаходиться за межами загальної системи життя.

Якщо визнаємо системність, взаємозв'язки і взаємообумовленості, що організують життя на різних етапах його розвитку, тоді слід визнати й той розум, котрий вибудував ці системи як життєутворюючі й життєпідтримуючі.

Визнаючи Вищий Розум, котрий створив у своєму вияві все суще, що є у сфері свідомості людини і поза нею, пізнаючи закони життя, ми повинні осягнути задум Творця стосовно життя людини. Це потрібно для того, щоб спромогтися вірно визначити мету життя кожної людини і всього суспільства.

Якими словами можемо зазначити **свідомість**, котра створила це життя? Вона любляча, справедлива, відповідальна, мудра, віддана, безкорислива, працелюбна, дбайлива, дружня і миролюбна.

Чи такою є свідомість людини на даному етапі її розвитку? Безумовно, що ні! Наведені вище високі духовні якості проявляються в людині лише в зародковому стані, вони ще не мають твердої, сталої життєстверджної основи в суспільстві.

У своєму реальному вияві людина є егоїстичною, пихатою, жорстокою, користолюбною, брехливою, хитрою, жадібною, заздрісною, недовірливою, похітливою, войовничою, властолюбною, самовдоволеною, зарозумілою, хвалькуватою.

Цей перелік далеко не повний. Всі наведені недосконалості присутні в нашому особистому й суспільному житті, вони сьогодні затребувані в політичній і державній діяльності.

Але людина повинна навчитися творити особисте життя і життя суспільства у відповідності з істинно поставленою метою і на якостях, що виявлені під час створення життя Творцем.

Метою життя кожної людини і всього людства є **створення і вдосконалення високих духовних якостей** на основі розвитку індивідуальної і суспільної свідомості. Це необхідність, що дана як Закон, виконання котрого приведе людину до об'єднання із Вищим Розумом і продовження життя на тонких планах всесвітнього буття.

Нині нам, українцям, потрібен якісно новий рівень усвідомлення життя і прийняття рішень на його основі. Для цього необхідно поставити духовний розвиток головною метою для кожної особи і суспільства.

Відкрийте передмову до Конституції України: «Верховна Рада України... усвідомлюючи відповідальність перед Богом...» Отже, людина у своєму розвитку підійшла до моменту свідомого входження в сферу свідомості Бога.

З моменту прийняття Конституції пройшло дванадцять років, але суспільство ні на йоту не наблизилося до розуміння справжньої відповідальності перед Богом і не впровадило відповідних перетворень у своє життя. Тому слід визнати, що Бог у суспільстві ще не усвідомлений як найвища свідомість стосовно свідомості людини.

На жаль, нащі громадяни ще не сприймають Бога як Творця життя, не допускають Його у своє життя, не усвідомлюють Його, як реальну життєву силу, що незримо присутня в оточуючому світі й у самій людині.

Момент істини в усвідомленні відповідальності перед Богом настане тоді, коли суспільство зрозуміє Його задум стосовно життя людини і свідомо стане на шлях здійснення цього задуму.

Лише тоді в наше життя прийде те зрозуміле, переконливе і повчальне, що відкриє перспективу благого розвитку в духовному єднанні.

Пора вже нарешті зробити висновки з нашої історії.

Михайло СМОЛЯНИЙ.

с. Ланцеве
Запорізької області.

Дослухаймося до голосу совісті

Я не готував цю публікацію спеціально, бо не мав якихось заздалегідь обдуманих намірів виносити листування з читачами на шпальти газети. Тим паче, що листів від виборців отримую насправді дуже багато, а тому давати розгорнуту відповідь на кожен із них просто неможливо.

Але лист пана Михайла Смоляного, як можуть переконатися самі читачі, — особливий. І хоча цей допис був адресований лише одному з нас, депутатів, проте непересічний зміст листа, зокрема, майстерно викладена автором теза про значення Вищого Розуму, стала приводом для широкого обговорення у середовищі БЮТ.

Бо дійсно: з одного боку, українські громадяни формально ніби дотримуються шанобливого ставлення до Всевишнього. Вони святкують День народження Його Сина, зазначивши це шанобливе ставлення не тільки в календарі, а й у преамбулі до основного тексту Конституції України: «...усвідомлюючи відповідальність перед Богом, власною совістю, ... нинішнім та прийдешніми поколіннями»...

Натомість, з другого боку, — повна (і навіть злочинна!) бездіяльність; безвідповідальність перед Богом і перед власною совістю, а також абсолютно наплювальне ставлення до нинішнього і прийдешніх поколінь.

Далеко не всі громадяни України, які обурені нинішньою владою, ставлять конкретне запитання не перед кимсь, а перед собою: внаслідок чого (і завдяки кому конкретно?!) наша багатюща країна є такою бідною і «пасе задніх» у світовому співтоваристві, натомість її знають переважно не з успіхів побудови кращого життя, а з «успіхів» його руйнування?

А ще менше громадян насправді шукають і намагаються знайти відповідь на це запитання. Причому незалежно від посад і суспільного становища.

Складається навіть враження, що серед високопосадовців в Україні є ще менше бажаючих прислухатися до власної совісті й брати на себе відповідальність перед Богом, ніж серед так званих «маленьких українців».

Як відомо, це визначення — «маленький українець» — потрапило в сучасний політичний лексикон з уст пана В. Ющенка, коли він ще обіцяв зробити десять кроків назустріч оцим «маленьким українцям», про тяжку долю яких він тоді так багато розводився. Де ті «десять кроків»? Не зробив жодного.

Більше того, коли рік тому на чолі господарства України стала затверджена Верховною Радою Прем'єр-міністр Ю. Тимошенко, згуртована президентська команда фактично «зарубала» програму «Український прорив», з якою БЮТ ішов на вибори і яка, в разі її реалізації, піднімала Україну з колін та ставила Український Народ на шлях сталого розвитку.

До речі, в разі прийняття вказаної програми, ми не мали б нині настільки відчутних наслідків кризи, позаяк «Український прорив», значною мірою, був орієнтований на розвиток внутрішнього ринку і інфраструктурних перетворень. Саме це не сподобалось тим, хто отримував надприбутки від зовнішніх, в тому числі від імпортно-експортних торговельних і фінансових операцій, зокрема, пов'язаних із газом.

Натомість, замість впровадження в життя вказаної програми, весь світ має можливість спостерігати, як президентська команда із відверто деструктивних позицій що початку 2008 року й донині здійснює безпрецедентний тиск на Кабмін, фактично заважаючи урядові нормально і спокійно працювати.

Саме з цих деструктивних позицій пан В. Ющенко злостиво коментував дії Ю. Тимошенко, яка відкрила світові унікальну за своїм нахабством корупційну аферу з компанією «Венко», до якої був причетний цей «коментатор».

Гарант безпідставно звинуватив Ю. Тимошенко у державній зраді(!), потім затіяв у вересні 2008-го чергову катавасію з виборами-перевиборами до Верховної Ради, а далі зробив черговий «гросмейстерський хід» — залишив український парламент без керівника, який має підписувати прийняті закони.

Тим самим було фактично заблоковано роботу Верховної Ради в умовах, коли фінансово-економічна криза набирала обертів і вимагала рішучих дій та швидкого оперативного реагування на зміни поточної ситуації.

Зрештою, деструктивна діяльність нинішньої президентської команди має в своєму руйнівному доробку доволі багато подібних «грандіозних успіхів». Достатньо нагадати хоча б аферу з підписанням у ніч на 4 січня 2006 року сумнозвісної принизливої газової угоди і впровадження на ринок корупційного посередника «Росукренерго».

Угоди, про яку Ю. Тимошенко висловилася, що «цей принизливий для України документ, мабуть, було підписано з великого перепою».

Тим не менше Президент потім ще впродовж місяця впевнено переконував Український Народ, що вказана угода — це великий успіх у розвитку українсько-російських економічних стосунків і що без посередника «Росукренерго» нам взагалі неможливо будувати розрахунки за газ...

А якій нищівній критиці В. Ющенко піддав дії Ю. Тимошенко з приводу нещодавнього підписання в Москві українсько-російських газових угод! Причому, не маючи на те жодних підстав.

Як бачимо, безпрецедентний тиск на український уряд з боку гаранта та його команди чимдалі набирає нових обертів, збільшуючи кількість безглуздих звинувачень і чорних прогнозів на перспективу.

А тим часом саме під «дахом» гаранта продовжує відповідно «відпрацьовувати» керівництво Фонду держмайна і Нацбанку України. Результати цієї «роботи» громадяни не лише бачать, а й відчувають.

На жаль, деякі громадяни-виборці у своїх висновках спираються не на факти, а на плітки й припущення, а нерідко сприймають бажане за дійсне.

Адже відомо: навіть у школі, коли вчитель чітко пояснює для учнів одного класу одну спільну для всіх тему з фізики, яка повністю підпорядковується законам природи і, здавалося б, не може викликати дискусій, виявляється, що певна частина класу зрозуміла це по-своєму, а, отже, не зовсім правильно. А що вже говорити про події на політичному полі в умовах інтриг і широкої дезінформації!..

Тому хочу звернути увагу на дві обставини, котрі є і залишаються вирішальними для кожної (а отже, для нинішньої та майбутньої) ситуації в державі.

По-перше, високопосадовців нам не присилають в Україну з космосу і не нав'язують силою. Громадяни самі їх обирають із наявного числа своїх співгромадян, а отже, ставлять на ці посади і дають їм право керувати, приймати закони і вершити правосуддя (або «лівосуддя» та безправ'я).

Ставлять, а потім упродовж чотирьох років переважно лише обурюються і пліткують. На цьому тлі повної бездіяльності світлою плямою в понад сімнадцятирічній новітній історії України залишається Помаранчева революція, яку деякі приятелі гаранта нині відверто і знущально називають «оранжевой чумой, повторения которой нельзя допустить».

По-друге, робочим інструментом тотальної корупції в Україні є брехня. Брехня, як наслідок абсолютного ігнорування відповідальності перед Богом, а отже, й перед власною совістю та цілими поколіннями.

Кожен робочий інструмент постійно вдосконалюється. Вдосконалюється і брехня, стаючи часом дуже схожою на правду. Треба бути дуже обережними щодо тих, хто голосно і емоційно кричить або красиво поставленим голосом впевнено бреше з серйозним виглядом чи імпозантною усмішкою. «Не по словах, по їх справах пізнаєте їх», — вчить нас Ісус Христос.

Можна скільки завгодно (і дуже науково-подібно) патякати про сучасні демографічні тенденції у світі і виправдовуватись з посиланням на «об'єктивні причини», але наразі ще жодна інша країна у світі, окрім України, не втратила впродовж сімнадцяти років 12 відсотків свого населення (в тому числі українців — близько 18 відсотків)!

І це не в голодомор, не в умовах війни, а в мирний час!

А тепер можете дискутувати на різних «мудрих» конференціях: чи це є геноцид, чи, може, треба це назвати якось інакше?

А справа ж — не в назві...

А ті, що залишилися? Нинішню молодь значною мірою характеризує причетність до тютюнопаління, наркотиків, алкоголізму, СНІДу, порнографії, брудної лайки і... брехні. Адже в умовах широко розбудованої корупції і хтивості можна купити не лише курсову студентську роботу, а й диплом магістра права. Відповідно, з'явилася мода на літературу, в якій панує матріщина і еротика.

Натомість немає моди на інженерів...

Там, де люди не дослуховуються до голосу Бога й до власної совісті, там панує брехня, там править цар брехні.

Чи повинна влада (конкретні особи-можновладці на вершині влади) нести відповідальність за цей процес нищення української нації? Питання риторичне.

Ми вже не раз звертали увагу громадян на те, що **принципи** нинішньої системи організації влади і всього життя в державі, значною мірою, залишилися незмінними з совєцьких часів, коли ці принципи формувало політбюро ЦК КПРС, функції якого нині взяв на себе секретаріат Президента.

А отже, існуюча система потребує суттєвих, саме **принципових** змін.

Але для проведення цих змін в умовах демократії, яка щойно народжується в муках, треба, щоб громадяни **своїм свідомим(!) вибором** ставили на високі посади не банкірів із їх патологічним прагненням грошей, і не проФФесорів з кримінальним минулим, а тих, хто не на словах, а щоденно і практично усвідомлює свою відповідальність перед Богом, совістю і поколіннями.

Юлія Тимошенко три роки тому, виступаючи у Верховній Раді України, висловила важливу тезу: «Україна ніколи не підведеться з колін, якщо не стане на коліна перед Богом».

На жаль, це попередження пройшло мимо вух більшості слухачів.

Йдеться не про релігійні шоу можновладців, не про биття поклонів на публіку та демонстрацію своєї «побожності», що їх так полюбляють влаштовувати головні герої нинішнього балагана в Україні.

Йдеться про щире визнання своїх гріхів і сердечне спокутування тими, хто, сидячи на шиї Українського Народу, тримав і продовжує тримати цей народ у полі дезінформації, фальсифікацій, інсинуацій і провокацій.

Пан Михайло Смоляний звертає увагу на головне: коли найважливіший чинник нашого життя — **Вищий Розум — залишається за межами нашої свідомості й державної діяльності, тоді в існуючій системі завжди бракуватиме розуміння мети, істини і сенсу людського існування.**

Дуже слушне і влучне твердження!

А отже, доти, доки ми не введемо Бога в нашу сферу мислення, діяльності й відповідальності, марно сподіватися на позитивні зміни.

Тим не менше вся наша БЮТівська команда активно працює саме в напрямі поглиблення свідомості й відповідальності громадян.

Адже лише розум і совість громадян та усвідомлення ними своєї відповідальності за наслідки власного вибору є нашим єдиним ресурсом у боротьбі за справедливість.

І нехай Бог допоможе нам всім у цій боротьбі!

Віталій КОРЖ,
народний депутат України (фракція БЮТ).

— Ми чудово розуміємо, який вогонь викликаємо на себе, оголивши накопичені проблеми. Мені не хотілося б згущувати барви, але стан справ дійсно дуже серйозний. Люди просто стомилися. Вони не можуть і не повинні жити в нелюдських умовах. Тим більше, що на цю ситуацію накладається все, що пов'язано з нинішньою фінансово–економічною кризою, — каже глава Луганської облдержадміністрації Олександр АНТІПОВ

ФАКТ І КОМЕНТАР

Лабораторія якості життя

Це комунальне підприємство, створене обласною радою, покликане здійснювати перевірки якості харчових продуктів, питної води, лікеро–горілчаних виробів, ліків, посуду та дитячих іграшок.

— Не секрет, що якість харчів та медикаментів в останні роки значно погіршилася. Особливу тривогу викликає поява генномодифікованих продуктів і відсутність контролю за їх виробництвом та реалізацією. Результати — у сумній статистиці рівня захворюваності населення області. Засобів для боротьби з неякісною продукцією не вистачає, а ті, що є, недостатньо ефективні. Тому ми й вирішили на рівні області поставити ще один бар'єр для неякісних, більше того, шкідливих товарів, — пояснив причину створення лабораторії голова Дніпропетровської обласної ради Юрій Вілкул.

У тому, що така лабораторія вкрай необхідна, переконаний і головний державний санітарний лікар області Сергій Риженко. За його словами, на сьогодні в країні немає достатньої законодавчої бази, методик дослідження, які б давали змогу контролювати якість і безпечність продуктів та ліків на сучасному рівні. А дослідження щодо застосування генетично модифікованих організмів та їхнього впливу на людину — ще на початковому етапі. Такі продукти в Україні поки що навіть не маркуються.

Відкриття такої лабораторії в регіоні, на думку директора однієї з найбільших на території країни оптових фармацевтичних компаній Олександра Суходольського, прискорить шлях препаратів від оптових складів до аптек і сприятиме здешевленню ліків, оскільки нині перевірити їх на безпечність можна тільки в Києві та Харкові, що коштує чимало і займає іноді більше двох місяців.

Крім того, лабораторія має відіграти свою позитивну роль, вважають фахівці, у нинішній ситуації, коли фальсифікат у сфері торгівлі виявити майже неможливо: адже контролюючі органи, відповідно до чинного законодавства, повинні попередити об'єкт торгівлі про перевірку за десять днів. Щодо аптек і аптечних кіосків, то їх і перевіряти вже нікому, оскільки Державну інспекцію з контролю якості лікарських засобів указом Президента України з 1 січня ліквідовано.

Планується, що «Лабораторія якості життя» Дніпропетровської обласної ради» (така повна назва нового комунального підприємства) невдовзі розпочне свою роботу.

Тетяна КОЛЯДИНСЬКА.

Тиха смерть під Калинівкою

СИТУАЦІЯ

Експеримент з ліквідації резервуарів з–під ракетного палива і його залишків (гептилу) планують провести військові на Вінниччині, але поки що громада не дає на це дозволу.

«Від хлопців у погонах чого завгодно можна чекати»

Під час громадських слухань представникам державного підприємства Міноборони «Українська авіатранспортна компанія» не вдалося переконати присутніх (у залі зібралося майже 300 представників громади) у доцільності проведення таких робіт навіть після того, коли вони відверто назвали небезпечний об'єкт «тихою смертю».

— Ми тільки за те, щоб від нас забрали цю, даруйте на слові, гидоту, — сказав у розмові з кореспондентом «Голосу України» міський голова Калинівки Віктор Кучинський. — Але ж це не бочку вимити. Є відповідні вимоги до роботи з високотоксичним паливом. Дивно, що військові нехтують ними. Люди бояться, щоб якої біди не сталося. Там ракета влучила в будинок, там літак збили з пасажирами — від наших хлопців у погонах чого завгодно можна чекати. Це тільки на словах у них усе гладко.

ДОВІДКА

1000 тонн меланжу (компонент ракетного палива) зберігається у цистернах на території однієї з військових частин, що дислокується у лісі за три кілометри від райцентру Калинівка. Тут само розташовані вмістилища із залишками високотоксичного гептилу, палива знищених ядерних ракет. Кількість цистерн з гептилом військові тримають у суворій таємниці. Неподалік від цистерн, приблизно за три кілометри, ще один небезпечний об'єкт — арсенал озброєнь. Більше ста тисяч тонн смертоносної зброї розташовано на його території. Переважна більшість ящиків зберігається під відкритим небом.

За словами співрозмовника, компанія не має необхідних дозволів від представників МНС, санстанції, відмовило їй також обласне управління екології. Присутній на слуханнях представник МНС привселюдно заявив, що військові взагалі не пропускають їхніх спеціалістів на територію частини для ознайомлення з ситуацією. «Заочно давати дозвіл ми не збираємося, бо не маємо такого права», — уточнив еменесівець. «У проекті варто було б хоч частково врахувати вирішення проблем жителів військового містечка, — продовжує міський голова. — Будинки військових навіть не обладнані каналізаційною системою, дотепер її замінятають вигрібні ями. У людей нема чистої питної води. Якщо ці питання не вирішити зараз, то з часом вони дістануться міській владі».

Незважаючи на відсутність дозволів названих структур, а також самої громади, військові вже виготовили проект виконання ліквідаційних робіт. «Мені залишили цей документ для ознайомлення», — каже Віктор Кучинський.

Найбільше хвилює людей, як саме проводитимуть ліквідаційні роботи поруч із житловими будинками. До них від складів з цистернами, як кажуть, рукою подати. Недалеко і до райцентру Калинівка. Поруч село Сальник з дачними масивами вінничан. «У разі непередбачуваних ситуацій випари гептилу можуть поширюватися на десятки кілометрів, — каже еколог Іван Гриняк. — Небезпечна хмара накриє не тільки Вінницю, це ж недалеко, всього 20 кілометрів...».

Колишній директор Калинівського машинобудівного заводу розповів про те, як у свій час підприємство передало на зберігання військовим новий тепловоз. «Командир частини вирішив поставити машину у найнадійніше місце, — каже співрозмовник. — Таким був пост біля цистерн з гептилом. Там завжди чергували вартові. Приблизно через місяць, — продовжує співрозмовник, — командир частини терміново запросив мене до себе. Ще під час телефонної розмови не переставав вибачатися. А я не міг зрозуміти — за що? Аж поки не побачив, що сталося з новеньким тепловозом. Фарба на ньому облущилася до самісінького металу. Хоча до вмістилищ з гептилом було не менше 50—60 метрів. Кожна цистерна надійно загерметизована, повторював командир, а випари, виявляється, все одно виходять на поверхню».

Навіть крапля гептилу становить небезпеку

— Ніхто нині не знає, в якому стані перебувають гептилові резервуари і наскільки під ними заражений грунт, — каже начальник відділу утилізації «Української авіатранспортної компанії» Олександр Щербина. — Ми не приховуємо цього факту від жителів Калинівки і військового містечка. Відверто кажемо: вони сидять на пороховій бочці. Вона може вибухнути без шуму. Це тиха смерть. Тут не треба роздумувати, треба діяти. До того ж, не гаючи часу. Бо ця військова частина, за нашою інформацією, підлягає скороченню. Якщо військові підуть звідси, територіальній громаді доведеться самотужки вирішувати проблему утилізації.

Військові планують нейтралізувати цистерни, а потім вивезти їх. Як пояснив Олександр Щербина, на дні вмістилищ — так звані незливні залишки гептилу. Вони залишилися після того, як випорожнили цистерни. Для нейтралізації залишків планують використати метод, який військові називають «запальничка». Точніше кажучи, технологію випалювання. Виконувати роботи планують на місці зберігання цистерн.

— Цистерни за десятки років просякнуті високотоксичними речовинами, — уточнив співрозмовник, — робота, зрозуміло, дуже відповідальна. Її виконання передбачає не тільки вивезення небезпечних цистерн подалі від населеного пункту. Ми також рекультивуємо грунт. Зробимо все так, що на місці їх зберігання можна буде сіяти кукурудзу чи щось інше.

На питання кореспондента «Голосу України»: чи працювали раніше за такою технологією фахівці компанії, пан Щербина відповів: «Ні, не працювали, але це технологія не нова».

— Небезпеку становлять навіть краплі гептилу, — наголошує еколог Іван Гриняк, який у свій час досліджував проблеми гептилу і його негативного впливу на довкілля. — Коли траплялися нештатні ситуації, пов'язані з розгерметизацією цистерн, завжди гинули люди. Смертельним для людини є навіть один вдих випарів гептилу.

— Громада не проти того, щоб почати роботи з утилізації, — додає міський голова Калинівки Віктор Кучинський. — Але тільки після отримання всіх дозволів. Нема чого ховатися від людей з таким «добром». Хоча б фахівців пропустили для обстеження резервуарів, це й був би перший крок до порозуміння між військовими і цивільними у вирішенні проблеми. Поки що військові, як і раніше, ховаються за колючим дротом.

Віктор СКРИПНИК.

На знімку: яка структура охороняє цистерни із залишками гептилу, її представники відмовилися сказати. Але вони явно не схожі на солдатів строкової служби.

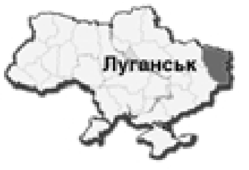
Фото автора.

* ЗНАК ЛИХА * ЗНАК ЛИХА * ЗНАК ЛИХА * ЗНАК ЛИХА * ЗНАК ЛИХА *

Про проблеми знають, але коштів не дають

Реструктуризацію вугільної галузі області порівнюють із геноцидом за професійною ознакою

Минули ті часи, коли перед міністром стояли струнко й догідливо заглядали йому в лице. Сьогодні людей не бентежать розміри портфеля або чин начальника. Вони кажуть йому те, що думають.

От і на зустрічі з вуглярами й керівниками владних структур Луганщини міністрові вугільної промисловості України Віктору Полтавцю було зовсім некомфортно. Обвинувачень на адресу уряду й безпосередньо відомства Полтавця пролунало стільки, що, судячи з реакції, міністр навіть сторопів. Вочевидь, не чекав від своїх земляків, з якими свого часу пуд солі з'їв, такого різкого нападу. Тон загальному настрою першим задав глава Луганської облдержадміністрації Олександр Антіпов, що побудував свій виступ на наслідках так званої реструктуризації вугільної галузі регіону й ставленні до цього керівників країни.

Якщо в 2003—2004 роках кошти на створення робочих місць у депресивних регіонах ще виділялися, то в 2005—2006 роках уряд не дав жодної копійки. Така ситуація спостерігалася цього року й, схоже, не зміниться в найближчому майбутньому. Принаймні, у проекті бюджету—2009 з виділенням грошей на створення нових робочих місць Луганщину знову таки оминули.

Щороку керівники області стоять із простягненою рукою в міністерських кабінетах і доводять необхідність якнайшвидшого вирішення соціальних і екологічних проблем, що виникли в регіоні після закриття шахт. Наприклад, розвал житлово-комунального господарства поставив людей просто на межу виживання. Практично 93% водоводів депресивних територій підлягають заміні, а 10 очисних споруд і 4 перекачувальні станції потребують капітального ремонту. Люди, що живуть у шахтарських містах і селищах, страждають від підтоплення. Сьогодні у воді перебуває більш як 1200 гектарів житлової забудови й, на думку фахівців, найближчим часом ця територія збільшиться щонайменше на 700 гектарів.

Що краще працюєш, то швидше розоришся...

ПАРАДОКСИ НАШОЇ ЕКОНОМІКИ

Агрофірма «40 років Жовтня» Куйбишевського району відома в Запорізькій області багатьом. Після війни це був радгосп, що входив до м'ясо–молочного тресту, таку саму спеціалізацію, незважаючи на дикий диспаритет цін та зумовлений ним занепад тваринництва в Україні, сільгосппідприємство зберегло й нині. Завдяки сильному кадровому потенціалу й умінню господарювати в умовах постійного стресу з усіх труднощів, що підстерігали нашу економіку майже два останні десятиріччя, колектив виходив без істотних втрат. А вони були неминучі. І те, що смирновцям вдалося зберегти 2800 голів великої рогатої худоби та 1300 свиней при всій абсурдності затрат на цю галузь, можна назвати дивом, а якщо брати глибше, то й громадянським подвигом. Бо бізнес живе лише тоді, коли дає прибуток.

Тут же зиском і не пахне. Зокрема, в 2006 році тваринництво завдало агрофірмі збитків на 240 тисяч гривень, а в неврожайному 2007-му — на 717 тисяч. Але в жодного із засновників не потяглася рука до ножа, хоча сусіди тоді вирізали останню живність. Тому й вийшло, що районне поголів'я великої рогатої худоби нині на 75 відсотків складається зі смирновських корів та нетелей...

Цей день наближали як могли

Виникає запитання, навіщо це потрібно? Сподіватися на те, що наші політики нарешті перестануть дурити народ і згадають про його годувальників, марна річ, бо чергові солодкі обіцянки про український прорив обернулися новим обвалом. Дива бувають лише в казках. То невже й справді директор агрофірми Володимир Шульга та члени його управлінської команди такі наївні люди, що в умовах світової фінансово-економічної кризи наважилися на будівництво сучасного доїльно-молочного комплексу, який коштує нечуваних грошей?

— Чому ми з останніх сил тримаємося за тваринництво, мабуть, і пояснювати не треба, — розводить руками Володимир Миколайович. — Ця галузь — немов останній рубіж, за який ще тримається село. Ви ж подивіться, що робиться навкруги! Села вимирають. Причин на те багато, однак, якщо дивитися в корінь явища, то до повного занепаду призвело знищення тваринництва. Господарства, котрі заради виживання працюють лише в рослинництві, приречені. Пройде ще років з десять — і тут не залишиться жодної живої душі. Молодь із таких сіл виїжджає, бо хлопці роботу ще матимуть, а де працювати їхнім майбутнім дружинам? Та й у нас є проблеми з добором кадрів, бо селянська робота молодим не цікава. Коли я поїхав агітувати випускників курсів механізаторів іти до нас на роботу, то вони на мене так подивилися, немов я з Марса прилетів.

Задум збудувати сучасний тваринницький комплекс у засновників та керівників агрофірми виник не сьогодні й навіть не вчора. Адже й дітям зрозуміло, що в XXI столітті доїти корову у відро можна хіба що в особистому селянському господарстві. А тут і заготівельники, що називається, взяли за горло, запровадивши європейські стандарти якості молока. Тож, порахувавши всі «за» і «проти», вирішили ризикнути, тим більше, що завдяки успішній роботі в рослинництві мали в резерві до 7 мільйонів гривень. Вибір спинили на німецькому технологічному обладнанні, а партнером обрали ТОВ «Вестфалія Сьордж Україна». Але, як показав перебіг подальших подій, час для старту вибрали невдало, бо весна 2007 року свідчила, що рік буде важкий, посушливий. І все ж бажання гідно підготуватися до вступу України у Світову організацію торгівлі виявилося сильнішим від поганих передчуттів, а довести управлінське рішення до логічного завершення вдалося завдяки волі керівників і наполегливості трудового колективу. Півтора року на об'єкті і вдень, і вночі кипіла робота, він став ударною будовою не лише для працівників пологівського «Агробуду» та чернігівського «Райбуду», але й для самих смирновців, бо благоустрій території — справа їхніх рук. Цьому ентузіазму немало дивувався генеральний директор німецько-української компанії Хольгер Брюкнер, зізнавшись, що вперше за всю його роботу партнери не лише вкладаються в обумовлені строки, але й кваплять самих німців змонтувати та налагодити обладнання. І вони встигли, завівши корів у нові корпуси і запустивши доїльно-молочний комплекс ще до настання холодів наприкінці жовтня. Тому на врочистостях з нагоди введення в дію стратегічного для агрофірми об'єкта німецька сторона проекту не шкодувала компліментів.

Вистояти! Але якою ціною?

Філософи стверджують, що в одну річку двічі не ввійдеш, і це так. Але щось подібне в історії села — і за напругою трагізму, і за величчю духу, і за збігом несприятливих обставин — уже було. У жовтні 1941 року жителі тодішньої Попівки стали свідками героїчного подвигу бійців і командирів 18-ї армії, котрі вступили в нерівний бій з танковою армадою фельдмаршала Клейста. По суті їм і оборонятися було нічим, бо в когось із тиловиків здали нерви, і вони підірвали склади боєприпасів та пального перед самісіньким приходом відступаючих частин на нові позиції... У тому бою загинув майже увесь штаб армії й по-солдатськи, з гвинтівкою в руках, поліг командарм, генерал-лейтенант Андрій Смирнов, відмовившись вилетіти в тил на присланому по нього літаку. Вражені небаченою мужністю та патріотизмом німці поховали його з найвищими військовими почестями.

Тепер могила командарма і гранітний пам'ятник Андрію Смирнову розміщені у центрі неподалік від офісу агрофірми. І, хоча в наш час не прийнято говорити високі слова про патріотизм та героїзм, сама назва села зобов'язує не забувати про це. Тому смирновці, як можуть, тримаються за свій останній рубіж. Але, як і восени 1941-го, на них суне лавина, відступити перед якою не дозволяє честь, а здолати її немає сил.

Ситуація — гіршої не буває. Початкова вартість цієї програми складала 8,5 мільйона гривень, а обійшлася колективу в 13,3 мільйона у зв'язку з безперервним дорожчанням будівельних матеріалів та обладнання. Але ж якби це були єдині втрати! Тільки за останній рік ціни на всі без винятку матеріально-технічні ресурси зросли в півтора — два рази. Зате закупівельні ціни на рослинницьку продукцію зменшилися вдвічі — втричі, а на м'ясо та молоко — на 20 відсотків. І, зібравши 18,7 тисячі тонн зерна та 3,6 тисячі тонн соняшнику та продавши за безцінок майже все збіжжя, лише в рослинництві агрофірма недоодержала більше 6 мільйонів гривень очікуваного прибутку. Цих грошей вистачило б, щоб розрахуватися з постачальниками, підрядними організаціями та банками навіть за такої дорожнечі. Але ж біда сама не ходить — ще й діточок водить! Бо є ще обов'язкові платежі в бюджет і державні страхові фонди, виплата зарплати і розрахунки з власниками земельних та майнових паїв, поточні витрати на забезпечення життєдіяльності сільгосппідприємства, а над усім цим висить дамоклів меч галопуючої інфляції. Адже кредит на обладнання тваринницького комплексу і техніку брали в євро та американських доларах, а який із того вийшов зашморг, не варто й розповідати.

— Нам почали нараховувати штрафні санкції та перераховувати суми боргів за новими курсами іноземних валют, — підбиває невеселий підсумок дворічних зусиль колективу Володимир Шульга. — І це при тому, що «Райффайзен Банк Аваль» достроково закрив дві кредитні лінії, недодавши 700 тисяч гривень за старим курсом. Не докачалися ми й допомоги від обласної ради, яка в березні затвердила програму розвитку галузі молочного скотарства в сільськогосподарських підприємствах і мала компенсувати 20 відсотків вартості придбаного доїльного обладнання та обладнання для приготування і роздачі кормів. Кажуть, у бюджеті на це не вистачило коштів... Щоправда, недавно в нас побувала голова обласної державної адміністрації Олександр Старух і пообіцяв підтримати. Але час працює проти колективу. І якщо держава не допоможе, ми змушені будемо відправити племінну худобу на м'ясокомбінат, перетворивши тваринницький комплекс на грандіозний пам'ятник сподіванням на щасливе майбутнє українського села.

ДО РЕЧІ

На час прийняття програми розвитку галузі молочного скотарства порівняно з 1990 роком виробництво молока в Запорізькій області зменшилося на 616,5 тисячі тонн. Це сталося тому, що в усіх категоріях господарств чисельність великої рогатої худоби скоротилася на 920,2 тисячі голів (у 6,6 разу), в тому числі корів — на 283,9 тисячі голів (у 4,5 разу).

Микола МАНЬКО.

На знімку: директор агрофірми «40 років Жовтня» Володимир Шульга.
Фото автора.

---

* ЗНАК ЛИХА * ЗНАК ЛИХА * ЗНАК ЛИХА * ЗНАК ЛИХА * ЗНАК ЛИХА * ЗНАК ЛИХА *

Найбільш катастрофічне положення — в Антрациті, Брянці, Краснодоні, Ровеньках, в Антрацитівському й Перевальському районах. З 2004 року через відсутність фінансування державне підприємство «Обласна дирекція «Укрвуглеторфреструктуризація» припинило виконання робіт з подолання наслідків підтоплення.

Що стосується екологічних програм, то вони взагалі зняті з державного фінансування. Причому за вісім минулих років область перерахувала в Державний фонд охорони навколишнього природного середовища 163 млн. грн., а одержала на вирішення своїх екологічних проблем трохи більше 10% від цієї суми. І це при тому, що Луганщину називають зоною екологічного лиха. 77 териконів з 518, а саме стільки їх в області, сьогодні горять. Поруч із цими чадючими відвалами розташовані 5,5 тис. будинків, жителі яких змушені дихати отруйними викидами. Дістається навіть сусідам-росіянам, які живуть у тій частини україно-російського кордону, що проходить територією шахтарського Свердловська. Стан навколишнього природного середовища прямо впливає на здоров'я населення. Люди дедалі частіше звертаються до лікарів, але й тут проблеми. Разом із шахтами закрили 54 лікувальні заклади й фельдшерські пункти.

Вирішення практично всіх проблемних питань, зрозуміло, потребує значних фінансових ресурсів. Але при наявному порядку формування місцевих бюджетів і формульному розрахунку міжбюджетних трансфертів у місцевих органів виконавчої влади й місцевого самоврядування грошей немає. На жаль, принципи виділення коштів на виконання делегованих державою повноважень не враховують особливості територій. А суми міжбюджетних трансфертів, за рахунок яких можна було б вирішити проблеми житлово-комунального господарства й соціально-економічного розвитку депресивних міст і селищ, украй незначні. У місцевих бюджетах Луганської області вони становлять лише 9% від обсягу надходжень у загальний фонд місцевих бюджетів. Тому, на думку керівництва області, комплексне вирішення соціальних і фінансових проблем у шахтарських регіонах, які мають потребу в значних фінансових ресурсах на капітальні витрати, неможливе без цільової державної підтримки й наступного реформування міжбюджетних відносин. Насамперед воно має спрямовуватися на зміцнення фінансової бази місцевого самоврядування.

Керівники області запропонували центральній виконавчій владі спільно попрацювати в кількох базових напрямках, і Віктор Полтавець цю пропозицію прийняв. План невідкладних дій з вирішення соціально-економічних і екологічних проблем шахтарських міст і селищ Луганщини, постраждалих у результаті ліквідації вугільних підприємств, містить домовленості двох сторін — Кабінету Міністрів і Луганської облдержадміністрації. У Луганську із нетерпінням чекатимуть, коли свій підпис під цим документом поставить Прем'єр-міністр України.

Алла АНТІПОВА.

ЯК ЦЕ БУЛО

1996 року на державному рівні було ухвалено рішення про початок ліквідації вуглевидобувних підприємств області. У список на закриття потрапило 48 шахт із балансовими запасами палива більш як мільярд тонн. Вугільна промисловість стала жертвою волюнтаристичних експериментів зі зміни системи управління й бюджетного фінансування. У підсумку це призвело до соціального й екологічного лиха в шахтарських містах і селищах. У цілому по області скорочено 35 тис. гірників, а з урахуванням суміжників і членів їхніх родин, без засобів до існування лишилися близько 200 тис. чоловік.

ГОЛОС УКРАЇНИ № 21 (4521)
П'ЯТНИЦЯ, 6 ЛЮТОГО 2009

Світовою прем'єрою трилера відомого німецького режисера Тома Тиквера «Інтернешнл» розпочався вчора 59-й міжнародний кінофестиваль «Берлінале» *(Укрінформ)*

Парламент Чехії відклав розгляд Лісабонського договору *(Укрінформ)*

ПАМ'ЯТЬ

Реабілітовано понад тридцять тисяч жертв сталінізму

Спільно із Держкомітетом архівів України, Українським інститутом національної пам'яті, МВС України та іншими установами Служба безпеки України бере участь у реалізації міжвідомчого архівно-пошукового проекту «Український мартиролог XX століття». Проект передбачає створення централізованого автоматизованого обліку громадян України, репресованих з політичних мотивів.

У рамках цього проекту співробітники управління СБУ в Луганській області вже обробили майже двадцять тисяч справ. Йдеться в основному про кримінальні справи 1930-х років, коли політичні репресії були особливо масовими. Як повідомляє прес-служба обласного управління СБУ, за деякими кримінальними справами, що зберігаються у відомчому архіві, проходили по декілька десятків осіб. Важливим етапом розсекречення архівних матеріалів, що стосуються політичних репресій тоталітарного періоду, є аналіз і обробка фондів часів репресій, котрі зберігаються в Галузевому державному архіві й архівах регіональних органів СБУ. Наприклад, у справі про «контрреволюційну організацію», нібито викриту в Луганську та інших містах регіону, проходило 66 «ворогів народу». В іншому випадку йшлося про антирадянську діяльність «релігійно-монархістської організації», що нараховувала 33 фігуранти. У 1980-ті роки цих безвинно засуджених людей реабілітували.

Реабілітація жертв політичних репресій ведеться уже не один рік. На початку 1990-х років переглянуто й передано в обласний державний архів майже 13 тисяч справ стосовно осіб, засуджених у 1930-ті роки несудовими органами. У результаті реабілітовано більш як 30 тисяч громадян України, уродженців і мешканців Луганської області, які стали жертвами сталінізму.

Узагальнення і аналіз матеріалів, відправлених до Галузевого державного архіву СБУ, дадуть змогу уточнити кількість потерпілих від тоталітарних репресій в Україні з 1927 по 1990 роки. Сьогодні дослідники називають уже більш як мільйон жертв. Крім того, увічнить пам'ять погиблених душ, а також буде максимально спрощено доступ усіх громадян до архівних документів радянських органів державної безпеки та їхніх електронних копій.

Алла АНТІПОВА.

Рятувальники і пожежники отримали нові квартири

П'ятимісячний Сашко Музичишин **(на знімку)** став наймолодшим новоселом у будинках, де отримали ключі від квартир працівники Головного управління МНС в області. Його батько командир автомобільної частини Олег Музичишин десять років чекав такої події. Весь цей час разом із дружиною та старшою донькою їм доводилось жити в гуртожитку.

Разом із цією сім'єю ще 48 родин співробітників МНС Хмельницького гарнізону святкуватимуть новосілля. Для рятувальників і пожежників це справді визначна подія — за останні десять років для особового складу було збудовано житла майже стільки, скільки тепер вони отримали за один раз. Зробити такий прорив у квартирному питанні вдалось завдяки тому, що в спадок від колишньої військової частини МНС залишилась гарна територія та приміщення колишніх казарм і штабу. На загальних зборах і було прийняте рішення про переобладнання їх під квартири. Дуже швидко за допомоги міністерства та місцевої влади власники житла перетворили казенні приміщення на затишні оселі.

Олександр Райчук, начальник аварійно-рятувального загону, котрий віддав службі майже три десятки років, не пам'ятає, щоб одночасно стільки його колег ставали новоселами. А йому самому із великою родиною з семи осіб, у котрій підросли діти, з'явились онуки, доводилось тіснитись у невеличкій двокімнатній квартирі. Зате тепер сім'я зітхне вільніше, отримавши ще й трикімнатне помешкання.

На цьому в управлінні не думають зупинятись. Закінчується будівництво нового вісімдесятиквартирного будинку в обласному центрі. А паралельно тривають пошуки інвестора для спорудження нового дому в Шепетівці, узгоджуються питання про виділення земельних ділянок під будівництво для особового складу працівників МНС у кожному районі.

Ірина КОЗАК.

Хмельницький.

Фото автора.

Коли дійде черга до ветерана?

СЛІДАМИ НАШИХ ВИСТУПІВ

У матеріалі під такою назвою, опублікованому рік тому, йшлося про понад десятилітню судову тяганину у справі ветерана війни Миколи Івановича Мішина: повернення йому дачної ділянки, будиночка й колодязя, які він побудував власними руками.

За цей тривалий час, як повідомив голова Ялтинського комітету захисту конституційних прав громадян Петро Бажан, безрезультатно промандрувавши кількома судами, справа вкотре відправлена на новий розгляд.

Ветеран не втрачає надії, що судочинці таки почують його аргументи, а не тиражуватимуть буквально під копірку різні попередні рішення багатолітньої давності.

Нині справа нарешті в Апеляційному суді автономії, але судові засідання постійно переносяться. Тож досі невідомо, чим закінчиться ця дванадцятирічна (!) судова епопея зі, здавалося б, дуже простого, з юридичної точки зору, питання: визнання прав М. Мішина на те, що він за свої кошти і власними руками побудував. Усе це встановлено перевіркою прокуратури, і ні одна зі сторін у суді цього не заперечувала.

Та останній суд не визнав право власності ветерана на основі того, що цей будиночок, мовляв, не зареєстровано в БТІ, тобто у Мішина немає на нього права власності.

Сам дідусь пояснює таке багаторічне затягування його справи просто: очевидно, всі учасники цієї судової епопеї чекають, що ветеран просто не доживе до справедливого й законного рішення, адже йому вже невдовзі виповниться 85 років. Але таки обіцяє розчарувати «гальмувальників», бо вважає цю справу своїм останнім плацдармом, який здавати не збирається — не звик ще з фронту.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

Столітня баба Галя йти жити до когось не хоче...

ТЕОРЕМА БУТТЯ

На Різдво бабі Галі виповнилося сто років. Живе вона самотньо, але на свято, як розповіла нам, зібралося в її старенькій хаті чимало людей — рідня, знайомі, колишні пацієнти.

Ганна Максимівна Чорнодуб — так звуть ювілярку — не тільки поважна довгожителька. У селі Майбутньому, у навколишніх селах Новомосковського району на Дніпропетровщині і навіть за межами області (наприклад, у Харкові) її знають як талановитого костоправа. Вперше такі здібності у себе вона виявила випадково. Сусідка вивихнула ногу, а чотирнадцятирічна Галя її вправила. І сама злякалася того, що зробила.

— За це навіть судити могли, — розповідає вона. — Тому я кинулася з плачем до сусідки: «Не розказуйте, тьотю, нікому». Сусідка присягнулася мовчати. А невдовзі привела родичку, в якої заболіла рука. А потім пішло і пішло... До мене багато людей приїжджало, та й досі їдуть. Я і спину поправлю, і руки, і ноги.

— А де ви вчилися, бабусю?

— Та яка там наука? У школі й дня не була. Нас у сім'ї семеро дітей сиротами зосталось. Хто де прилаштувався, щоб шматок хліба добути. Я теж із рідної Поливанівки, що у Магдалинівському районі на Дніпропетровщині, подалася. Стала тут у найми, а потім заміж вийшла, троє дітей народила. Всі, на жаль, уже на тім світі...

— А читати вмієте?

— Читаю. А от писати не вмію.

— Як же у вас виходить людей лікувати? — дивуюся.

Баба Галя бере мою праву руку, обмацує її:

— А в тебе рука не на місці. І давненько...

— Давненько, — погоджуюсь я. — Колись копала город і хотіла коріння лопатою перерубати. Поставила її руба й щосили вдарила по держаку, щось аж хруснуло у руці...

Баба Галя дрібненько перебирає пальцями моє зап'ястя:

— А тепер рухай рукою. Так краще?

— Краще! — погоджуюсь я, відчувши, що незручності, які час від часу нагадували про той випадок на городі, зникли.

За все життя баба Галя жодного разу не була в лікарні. Дітей своїх удома народжувала. Сама. Навіть повитуху не запрошувала. Простуду лікує компресами із самогону з содою. А пити не пила, навіть за святковим столом: гостей частувала, а сама — воду. Улюблений напій — лимонад, по всьому видно, не виводиться з хати. Ще у магазині баба Галя замовляє хліб, цукор, макарони, зрідка й шматочок ковбаси. «М'ясо своє — курку заріжуть, та й ділю по крапельці». На чоловіка вона отримала з фронту похоронку, заміж більше не вийшла. Працювала в колгоспі дояркою. Сама дітей піднімала, внуків, правнуків і праправнуків діждала. Свій дар, каже вона, передати нікому не може, бо він від природи дається. Можливо, 18-річна Алла продовжить бабусину справу — «у неї є відчуття в руках». Ні до кого йти жити баба Галя не хоче.

— Онуки провідують мене — і добре. По господарству (крім курей, є ще дві собаки і троє котів) управляються, дров принесуть у хату, а то я й сама потихеньку принесу корзинкою, сама пічку протоплю, їсти зварю — колись була першою куховаркою у селищі. Яка вона не є, а своя хата. Я нікому не заважаю і мені ніхто...

Бабуся перебирається від пічки, в якій нарешті розгорілося, в кімнату до телевізора, спираючись то на один, то на другий стілець, що розставлені для зручності на цій дорозі.

— Вам подати окуляри? Де вони? — кидаю погляд на стіл.

— Нащо мені окуляри? Я й без них усе побачу...

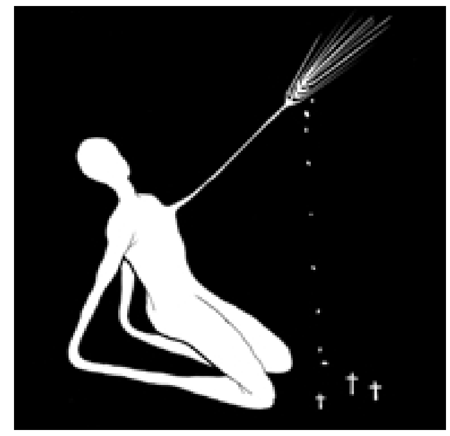
Тетяна КОЛЯДИНСЬКА.

Новомосковський район Дніпропетровської області.

Фото автора.

Шляхами української Голгофи

ГОЛОДОМОР-33

Олексій Григорович Слюсар, 84-літній черкаський художник, пам'ятає своє дитинство в барвах і деталях. Згадує односельців, хліборобів, котрі любили свою землю, були совісними і набожними людьми. Насильницька колективізація позбавила їх землі і призвела до великого голоду 1933 року.

Заможні — працьовиті люди

— Народився я у 1924 році в селі Богодухівка Чорнобаївського району, — згадує Олексій Григорович. — Село велике, красиве, серед родючих степів. Таких рівних, що восени, як котилося перекотиполе, то ніде й не зупиниться, аж поки не зникне десь у далечині. По селу протікала річка. Там хлюпалися качки з каченятами та гуси. На клуні щовесни прилітали лелеки і бентежили душу своїм клекотом.

Ще були дві гарні церкви, обсаджені деревами, огороджені. Вони надавали селу загадкової привабливості й надійності.

Був і паровий млин, належав знаменитому богатирю Іванові Піддубному, котрий після змагань в Америці повернувся додому, купив землю й почав господарювати.

У Богодухівці було чимало заможних селян — працьовиті люди. Дуже любили землю. Ходили до церкви. Були чесні, гостинні. Пам'ятаю, до мого діда Варфоломея, високого, кремезного селянина, що мав декілька десятин землі, приходили на свята гості. Всі святково вбрані, урочисті, чемні. Після гарного обіду молодші співали, жартували, старші розмовляли.

Щороку на базарній площі — три ярмарки, приїжджали люди з Черкас, Золотоноші, Києва. Життя було радістю, завзяттям, дівочими піснями. Богодухівка аж цвіла!

«Гуртове — чортове»

Та ось з Москви повіяли спустошливі вітри колективізації. Почалося розкуркулення заможних селян. Тих, на кому тримався добробут села. У господарів радянська влада забрала все, що вони надбали чесною працею. Почалися страшні часи сталінського режиму: кривда, зневага, насилля.

Представники з району відібрали до місцевої влади людей недоброї слави: ледарів, крадіїв. Організували три колгоспи: «Червоний шлях», «Червоний хлібороб», «Перебудова». Селян примусово записували до «гурту». Але там справи йшли погано. Керували ті, хто в себе вдома лад навести не вмів. Землі погано оброблялись, врожаї були малі. Люди казали: «Гуртове — чортове». Худоба гинула, бо не було чим годувати.

Колгоспникам платили по 200 грамів зерна на трудодень. Зажурились селяни, смута, як туман, поплила селом.

Здалось, що й зозуля перестала кувати, як перед лихою годиною. У 1932 році з'явились комуністичні бригади активістів із заготівлі хліба. Це були виродки з виродків. Люди називали їх душогубами, грабами. Якщо порівняти їх з фашистами, то комнезами набагато жорстокіші, адже фашисти — чужинці, й то була війна. А комуністи-активісти лютували в мирний час і мордували свій народ. Вони ходили гуртом по 5—10 осіб із залізними ціпками, ширяли на подвір'ї, в землю, в солому, шукали зерно. Й вимітали все, прирікали на голодну смерть п'ятьох-вісьмох дітей. Сім'ї тоді були великі.

Не чіпали тільки комуністів та своїх поплічників.

Картини дитячої пам'яті

Мені тоді виповнилося дев'ять літ, і дитяча пам'ять зберегла картини голоду на все життя. Я бачив, як на руках молодої матері помирає мале дитя. Жінка, вже напівмертва, сповзає на землю, тримаючи в руках свою неживу дитину. Поруч — мертві хлопчик та дівчинка, певно, її старші діти. На рейках стоїть товарний вагон, а в ньому — трупи жінок і біля лежить страшний чорний опухлий чоловік, з потрісканих ран його ніг витікає вода. Він щось хоче сказати, але тільки хрипить. Напівмертвяк уже був не схожий на людину.

Таке я бачив на станції Гребінка, куди ледь живий прибився навесні 1933 року.

Весна була холодна, дощова. Повиростали високі бур'яни, а в них стояли напіврозкриті, обшарпані хати. Голодні люди не мали сили виполоти бур'яни, а щоб зігрітись, розкривали стріхи і палили їх в печі. Я тоді чув такі вірші:

Устань Ленін, подивись,
До чого ми дожились.
В бур'яні стоїть хата,
А на хаті одна лата,
А на латі один куль,
Та й на того кажуть:
— То куркуль.

Село аж почорніло. Всюди сум, розпач. У хатах вечорами темно. Деякі вже стояли пустками, а де ще животіли люди, то рано лягали, щоб легше переносити голод. Не чути було гавкоту собак та співу птахів. Їх люди давно поїли. З хати до хати передавались моторошні чутки про те, що збожеволілі від голоду батьки вбивали своїх дітей і з'їдали. Що один чоловік зарізав свою жінку і продавав її м'ясо на базарі. Я сам бачив, як дві висохлі від голоду жінки, побачивши на руках дружини голови сільради повненьку півторарічну дівчинку, вп'ялися в неї очима. Одна із жінок, як у маренні, мовила: «Ой яке жирне! А якби його зварить... Оце б ми наїлися...». Перелякана мати накинула на дитину покривальце і втекла до хати.

Удень по селу люди ходили, ледь переставляючи опухлі ноги. Коли падали, зачепившись за бур'янину, вже не вставали. Конали на дорозі, під тином. Скрізь: по вулицях і у дворах трупи валялись, як дрова.

Від сільради було декілька чоловік, які за пайку хліба звозили мертвяків на цвинтар. Ховали без обряду. Вкидали в ями і загортали землею.

На моїх очах помирали брати та сестри. Через комуністів-нелюдів, котрі вимели з комори все до зернини, у голодних муках відлетіли до Бога душі двох моїх старших сестер Віри та Олі, меншої сестри Марійки, старшого брата Колі і молодших братів Василька та Саші. Загинув від голоду батько. Мабуть, доля захотіла, щоб я залишився живий і розповів про диявольські діяння сталіністів-катюг.

Де голоду не було

У середині травня 33-го у мене теж попухли ноги. До смерті вже залишилося недовго. Зібравши останні сили, пішов до станції Пальміри, за 18 кілометрів від Богодухівки. Там із муками сів ввечері на платформу товарняка. Добре, що знайшов ярус дощок і заліз під них — мене не помітили й не зігнали. Я хотів добратися до Росії. Колись, ще до голоду, батько їздив гостювати у Брянську область і брав мене із собою. Ось я й вирішив дістатися тих місць, бо від людей чув, що в Росії голоду не було.

Другого дня вийшов на станції Зерново. Доплівся до першої хати і попросив хліба. Якась жінка, а потім дід винесли мені поїсти. Хліб був у кожній хаті. У цьому я пересвідчився, ідучи від села до села. Люди, подаючи щось їстівне малому жебракові, дуже дивувалися, почувши, що в чорноземній Україні — голод. Так я залишився живий.

Інші мої земляки також намагалися потрапити на Брянщину й гинули від голоду просто під хутором Михайлівським. Українців до Росії не пускали. Спеціальні загони прочісували кожен вагон, який перетинав кордон. Брали й обманом: ставили потяг, на якому писали: «На Брянськ». У вагони набивалася тьма-тьмуща голодного люду. Тоді вагони наглухо закривали і повертали їх назад, до України.

У Богодухівку я повернувся вже в липні. У спустілій хаті застав недужу маму. Село поволі оживало від жахів голодомору. Збирали новий врожай. Я почав ходити до школи. Після уроків ішов допомагати матері копати колгоспні буряки. Ще не змужнілі жінки чистили і вантажили цукрові буряки на підводи. Копання затягувалося до заморозків, і колгоспниці, одягнені у благеньку одежину, як невільниці, гибіли на буряковому полі аж до смеркання.

Очі мільйонів жертв

Пам'ять голодомору ятрила хворі душі. Життя було тоскне, невеселе. Почали обкладати кожну сім'ю примусовою позикою. Бригади ходили знову, збирали податок. Хто не міг сплатити, все, що було у хаті ціннішого, продавали за недоїмку. Як не було майна — викликали в «штаб». Там душителі-комуністи — ті, хто і хліб забирав, — тримали людину всю ніч і змушували підписувати зобов'язання на виплату податку чи на позику.

Настав 1935 рік. Активісти почали трощити церкви, цвинтарі, рубати великі дерева. Село стало пусте і безлике. Уже не прилітали лелеки на клуні колишніх господарів. Бо й клунь тих не стало. І господарі переселилися в інший світ.

А тут і 1937-й постукав у двері. «Чорний ворон» мотався по селу, як знавіснілий. Кожної ночі забирали людей. Кого не задушили голодом, розстріляли без суду і слідства.

...Так будувався комунізм — на стражданнях, на крові, на муках і на кістках закатованого народу. Хто не бачив і не пережив цього пекла, тому неможливо його уявити — воно було моторошним, людиноненависницьким.

Хоч як важко про те горе розповідати, та ми, свідки голодомору, повинні донести новим поколінням, усьому світові правду про непрощенні злодіяння комуністичного режиму. Мільйони безневинних жертв дивляться на нас з небес очима матерів, сестер, братів, батьків і благають засудити злочини сталіністів-катів. Щоб ніколи і ніде на святій землі не повторилася українська Голгофа.

Записала Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаська область.

P. S. **Життя людини — частинка історії цілої країни. Олексій Слюсар підготував книжку спогадів про побачене і пережите на довгому життєвому шляху. Якщо знайдеться меценат, котрий погодиться видрукувати меморіальне видання, «Голос України» просить повідомити про це в редакцію.**

НОВІ ВИДАННЯ

Листи в минуле

«Від серця до серця. Волинь у поштовій листівці початку XX століття» — цей альбом-каталог нещодавно побачив світ у луцькому видавництві «Ініціал».

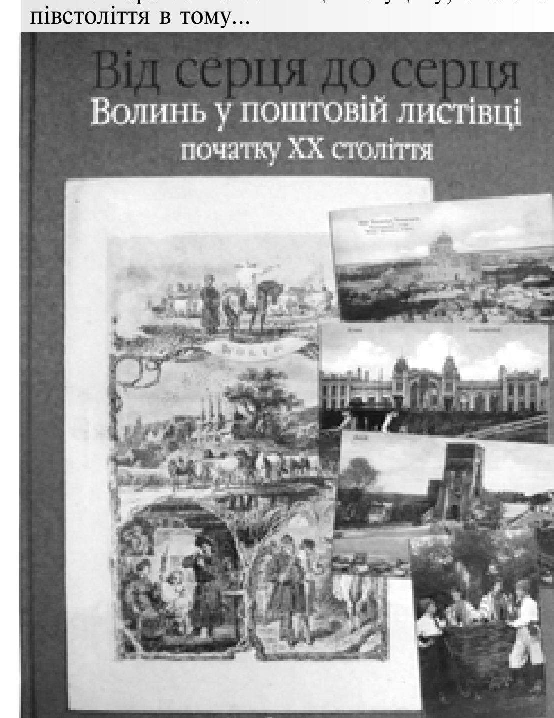
Подібних видань Україна ще не знала. В альбомі-каталозі зібрано майже 500 поштових листівок, які стосуються минувшини лише однієї області. Це стало можливим завдяки праці колекціонерів-філокартистів Миколи Дзея з Любомля і Віктора Літевчука з Луцька, головного інспектора зі зв'язків з громадськістю Ягодинської митниці Світлани Федонюк та колишнього начальника цієї митниці Віталія Кучмана.

Майже всі ці листівки волинський читач бачить вперше. Їм 70—110 років. Давно закінчилася Перша світова війна, а на цих фотокартках марширує волинським селом підрозділ австрійських військ, ремонтують зруйнований залізничний міст через Турію, а вулицями Ковеля йдуть російські військовополонені.

На більшості листівок — картинки побуту. Тут немає окопів, бійців, що йдуть в атаку. Зате багато облич — навіть на тих фотокартках, де домінують будівлі й вулиці. Обличчя ніби оживляють пейзаж. Цю традицію — фотографувати споруди разом з людьми — тепер часто забувають. На жаль. Бо храми не міняються століттями, а ось їх прихожани стають іншими.

Зворушують листівки серій «Українські типи на Волині», «Волинські види і типи», видруковані 1917 року у видавництві Г. Ганулякa (Львів), коли частина Волині була окупована австрійцями. Це не батальні картини, а просто миті життя прифронтового краю. На одній листівці — хрестини в сільській хаті. На столі — скатертина, скромний почастунок. Сидять жінки в хустках, на руках однієї — немовля, поруч — кілька військових, ймовірно, українських січових стрільців.

Не менш цікаві обличчя волинських молодиць, дівчат і парубків на листівках серії «Українські типи і краєвиди» (видавництво Гануляка, 1924). Альбом дає змогу бачити вулиці й будинки Луцька, Ковеля, Володимир-Волинського, Любомля, інших міст та сіл Волині такими, які вони були в 1900—1939 роках. На жаль, чимало будівель залишилися лише на цих листівках. Зокрема, споруджуваний у міжвоєнний час костел у Ковелі, який мав стати одним з найкрасивіших в Європі. Тепер на його місці стадіон «Верес». Старий вокзал і центральні вулиці міста залізничників над Турією, вщент знищені німцями в роки Другої світової війни. Караїмська божниця в Луцьку, спалена півстоліття в тому...

Цінність книги й у тім, що вона подає історію поштової листівки, друкує каталог старих листівок Волині (усього 998). Понад половина їх не потрапили до альбому і ще розшукуються філокартистами. Тож є надія, що згодом ми побачимо і друге, доповнене, видання.

— Поштові листівки — немов квитки у минуле, дарують можливість здійснити подорож у часі, — вважає одна із авторів книги Світлана Федонюк. — Уже понад століття вони передають через роки і відстані вісточки від серця до серця.

Микола ЯКИМЕНКО.

Волинська область.

Фото автора.

ВІСТІ З ХМЕЛЬНИЧЧИНИ

Готельєри туристичного міста об'єдналися

Спільну стратегію розвитку виробили власники готелів Кам'янця-Подільського. Галузь потерпає від кризи, адже коли люди думають лише, як забезпечити щодня хліб насущний, їм не до подорожей та відпочинку. Нині готельна інфраструктура Кам'янця нараховує вже майже два десятки закладів. І аби привабити туристів у місто, кожен із них докладеться до підтримки фестивалів, які міська влада запланувала на цей рік.

Крім того, турбуючись про професійну підготовку кадрів покоївок та офіціантів, готельєри пропонують відкрити курси при міському центрі зайнятості.

«Спальний» район не тільки для снів, а й для ковзанів

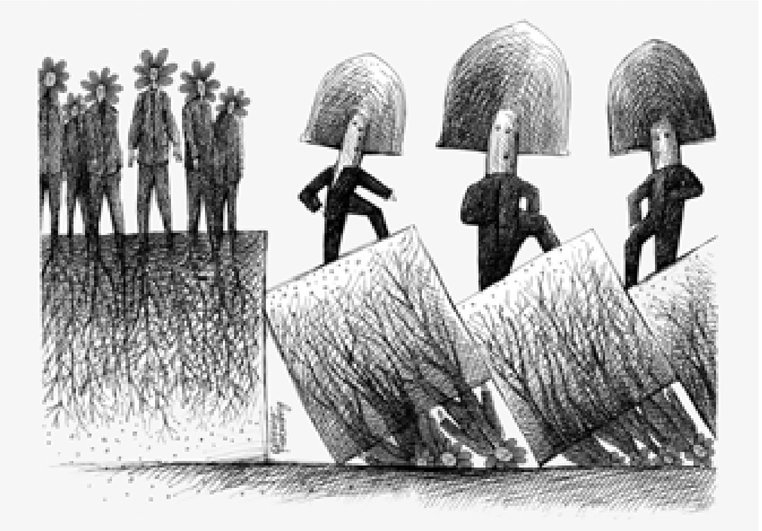
Міська влада Кам'янця-Подільського вирішила облаштувати ковзанку в «спальному» районі Жовтневий. Цікаво, що це мала зробити одна столична фірма, яка обіцяла до кінця минулого року спорудити у місті льодовий палац, та відклала свої наміри начебто через економічну кризу. Проте міська влада не відмовилася від таких планів і провела переговори з підприємством, що збудувало сучасну ковзанку в обласному центрі. Адже сьогодні, щоб покататися на ковзанах, кам'янчани мусять їздити за 100 кілометрів у Чернівці або ж за 200 — в Нетішин.

Віра ШПИЛЬОВА.

Професіоналізм — як прапор виживання,

або Роздуми на фоні смерті справжніх асів

Ростислав Батицький помер просто на вулиці — впав і більше не піднявся. Навіть пішов від нас так само, як жив — нікого не обтяжуючи. Для львівських журналістів старшого покоління це був просто шок. Його любили. За товариськість і щирість, за відсутність метушні у вчинках. За освіченість, виключну, як на наш час, за знання поезії (Вінграновського, Костенко, Стуса, Павличка міг читати напам'ять годинами). А ще його цінували за професіоналізм. Редактор не дуже тиражної, однак дуже потрібної людям газети «Шанс» міг, якби це потрібно було, робити її самотужки, бо знав усі газетні процеси досконало. І писав так, що люди відчували — з ними говорить журналіст, що зацікавлений у висвітленні теми і поважає тих, до кого звертається.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

За день перед смертю зустріла Ростислава на вулиці. Він пожалівся, що тисне його серце, що лежав у лікарні, однак йому порадили лікуватися далі амбулаторно. Лише потім, коли друзі показали його виписку з лікарні й пояснили, що явні відхилення у низці аналізів просто кричали, що Ростислава з лікарні виписувати було неможливо, я зрозуміла, що людину можна було врятувати. Якби, звичайно, підійти до його анамнезу професійно. Однак Ростислава виписали, протримавши лише тиждень у львівській восьмій лікарні, а фактично — усього п'ять днів. Адже відпустили у п'ятницю, а лікарняний просто закрили понеділком.

... Дізнавшись про цю раптову і несправедливу смерть, в нервах «літала» квартирою. Рвучко відкривши холодильник, не помітила, як з верхньої полиці почала падати банка з варенням. Бац! — на палець ноги. Ніби відчула хруськіт, та не хотілося думати про погане. І все-таки через годину в лікарні швидкої допомоги робила рентген. Молодий лікар запевнив: нічого страшного, звичайний забій. Полегшено зітхнула, бо панічно боюся переломів, і викинула лікарняний листок: попереду були вихідні, і якщо це забій, то все одно за два дні минеться...

Однак коли не полегшало ні через два, ні через десять днів, ні навіть через двадцять (біль при ходінні доводилося «забивати» седалгіном), зрозуміла — тут щось не так. Тепер картаю себе, що не послухала чоловіка, який наполягав: піди в іншу лікарню.

Ми загрузли в непрофесіоналізмі, який охопив чи не кожну галузь. Приклади з лікарями найвиразніші, їхні помилки часто непоправні. Насправді, куди не кинься — провалля. Сантехніка знайти — проблема. Я вже не кажу про інструментальника, що вміє полагодити верстати. Ні, звичайно, у всі часи добрі професіонали цінувалися і їх вирізняли поміж інших працівників. Тому кожна здорово мисляча людина тримала в записнику прізвища доброго юриста, стоматолога, сантехніка та кравця. Однак це були височенні дерева на тлі інших, нижчих дерев. Тепер маємо поодинокі деревця на фоні низеньких, благеньких кущів...

НА КОНТРОЛІ ВЛАСКОРА

Прохання розглянути цей факт підписали, скерувавши своє звернення в облздороввідділ, усі власкори всеукраїнських видань, що працюють на Львівщині. У листі вони зазначали: «Помер наш колега, однак, можливо, за умови професійного та уважного підходу до хворого, людина ще й досі жила б і ще принесла чимало користі нашому суспільству в майбутньому. Такі факти не мають проходити повз увагу громадськості, як, безумовно, мають нести відповідальність за свою, м'яко кажучи, невправність нефахові особи...»

Пам'ятаю, коли Президент України Віктор Ющенко лише розпочав свою каденцію, стартувала чергова ротація кадрів, і головною вимогою у визначенні рейтингу посадовців, які мають право на призначення, стояла «відданість Україні», яка, якщо говорити зовсім відверто, визначалася фактом командної відданості. Тоді, беручи інтерв'ю, запитала у новопризначеного очільника області: чи не все одно пасажирові літака, до якої партії належить керманич? — аби зумів м'яко у пункті призначення літак посадити. Мене «обірвали»: хіба ви не розумієте, що віддана людина, якщо вона навіть і не ас своєї справи, завдасть менше шкоди, ніж професіонал, який дивиться в інший бік; а час прийде — навчиться.

ОСОБИСТА ДУМКА

Серед непрофесіоналів легше красти, серед непрофесіоналів легше впроваджувати власну, вигідну лише тобі політику, серед непрофесіоналів, зрештою, легше приховати власний непрофесіоналізм. Адже в ситуації, коли міцний спец просто висміє твоє чергове непрофесійне рішення, сіренька, погано мисляча миша, промовчить — немає ж що казати! Профі себе поважає і, критикуючи, за місце своє не так боїться, — візьмуть його і в іншому, де, можливо, керівник не буде таким невиправним дурнем.

Виходить, не все так просто з професіоналами. І не лише тому, що у деяких галузях потрібно в прямому сенсі життя покласти, щоб щось-таки розуміти. А головним чином тому, що професіоналізм, допоки він не перебуває серед національних пріоритетів, буде завжди в колосальному і просто злочинному дефіциті. І мають в подоланні цього дефіциту зацікавленими бути, що називається, нагорі. Тоді у нас в державі множитимуться не лише професійні свята, а й самі професіонали. І не страждатиме від браку останніх і проста людина, і державна безпека загалом.

Сьогодні стверджувати, що настав час про це починати говорити, буде злочинним лукавством. Ми втратили надзвичайно багато часу, людей, потенціалу. І, зокрема, через те, що міністрами часто (причому в будь-якій сфері) призначали людей, які саме в цій галузі добряче «не пообтерлися». Виправданням, в цьому разі, не міг служити аргумент «привнесення нових нестандартних рішень», який часто застосовувався. На вищі посади має призначатися людина, яка, так, дійсно, здатна на нестандартні, нові рішення, однак все-таки з кола професіоналів!

Варто назвати і факт існування платних вузів, в яких глибокі знання молоді люди, як правило, не дістають, а все визначає квитанція: заплатив — переходь на інший курс. Я знову-таки зовсім не проти платного навчання, я за нього, якщо спеціаліста готуватимуть якісно, ліпше, ніж, приміром, юриста в технікумі, де споконвіку готували слюсарів. А тепер виходить — ні слюсарів, ні добрих юристів. Одна данина моді і можливість вижити «в складних ринкових умовах».

Можна назвати ще довгий перелік причин нашого надмірного блукання пустелею і дивуватися, що наші сусіди виявилися вправнішими. Хто не пам'ятає сьогодні, як в Україну масово приїжджали поляки і скуповували геть усе, що бачили. Звичайно, вони трошки скоріше увійшли в кризу, однак і вийшли менше як за 10 років. Ми ж досі падаємо, вперто наполягаючи на перервності процесів прогресу, коли до влади знову і знову приходить нова команда і все починається майже з нуля. До речі, сьогодні знову замерехтіло попереду, і знову спритники заметушилися — чи не відірветься їм щось від тої війни локального масштабу? І не відомо, хто, нарешті, має стати на перепоні усього цього, що пристойним словом і назвати важко?..

Коли писала ці рядки, просто чула, як дехто кричить: а ви, журналісти, що робите, як непрофесійно поводитесь?! — І подумки погоджуюсь із цим просто таки воланням. Взяти хоча б дзвінок завліту театру імені М. Заньковецької, професійної і освіченої людини Мирослави Оверчук: «Боже, хто до нас на прес-конференцію до Федора Миколайовича прийшов! (Йдеться про художнього керівника театру, відомої не лише у Львові людини, Федора Стригуна.) Послухали мовчки, щось записали на диктофон, а потім питають: а хто це говорив? — Ну хоч плач!»

Однак винна не ця малеча, яку відправили на завдання, а ті старші, що стоять за ними — не підготували! Це — по-перше, а по-друге, вигідно використовувати таку безвусу юнь, що лише стажується, можна платити їй копійки, можна посилати по кілька людей на одну імпрезу — а як хтось один і напише по-людськи? Професіоналові ж треба платити, він свій час цінує.

І тому вихід один — піднімати свій голос професіоналам, йдеться не лише про рейтинг професійних спілок (однак і про них теж), йдеться про мислячих людей, спеціалістів, яким не все одно, як держава розвивається. Йдеться про культ майстерності, без якого, виходить, ну просто ні-ку-ди!

Це не романтичні сентенції, це — тверезий практицизм, замішаний на розрахунку. За інших умов — не виживемо! І державні люди просто зобов'язані дбати, підносячи до рівня глобальної політики вимогу — кожна справа має виконуватися на нашій землі якісно, совісно і досконало!

ІСТОРИЧНІ ФАКТИ

У середньовічному Львові, коли пекар продавав неякісний хліб, його прив'язували на кілька днів до стовпа на площі Ринок, і кожен, хто проходив поруч, міг його вдарити чи плюнути. Так, нехай на свій манер, та підтримувала не лише міська влада майстерність та совісність пекаря, а й дбав за свій рейтинг цех майстрів. Що цікаво, і для ката, який втратив майстерність (і на це теж пішов, незважаючи на витрати, магістрат), виписали аж із Чехії спеціаліста, щоб місцевий кат міг повчитися і виконувати свою справу в майбутньому професійніше...

Ірина ЄГОРОВА.

Ми загрузли в непрофесіоналізмі, який охопив чи не кожну галузь

З ПОШТИ

Час реклами — у програму телепередач

Хтось нарешті повинен вирішити цю проблему з рекламою, а особливо у вечірній час.

Серіал іде п'ятнадцять хвилин, а реклама — тридцять п'ять! Це негативно впливає на людину. Окрім того, телеглядачі ще й вимушені сплачувати за електроенергію, яка витрачається на такий непотріб, як реклама. Виходить, що ми у своїй країні — невільні, бо нашими грошима може розпоряджатися хто завгодно.

У «Голосі України» вже друкували розумні поради для наших керманичів, щоб час реклами записувати у програму телепередач. Тоді кожен знатиме, як планувати своє дозвілля.

Віра РАВСЬКА.

Шумськ
Тернопільської області.

Працювала каторжно, а пенсію отримую мізерну

Добрий день, дорога редакціє «Голосу України». Пише вам жителька села Красне, що на Київщині. Мені 83 роки, на пенсію вийшла у 1981-му. Дуже ображена через несправедливе її нарахування, бо стажу маю 49 років 5 місяців і 19 днів, а на руки отримую менше, ніж ті, що не працювали взагалі. Першу пенсію отримала 69 рублів 87 копійок. А тепер пішли надбавки — все перевернули, перерахували, і я за свій труд отримую копійки.

Пам'ятаю, як під час війни ми працювали на аеродромі у селі Красне, під бомбами копали окопи у своєму і сусідньому районі, але учасниками бойових дій таких, як я, не вважають. А залишилося нас уже зовсім мало, проте нічого нам не нараховують з того, що заробили важкою працею. Депутатів багато, але керують вони не по правді, бо, видно, думають тільки про себе. Вже люди не хочуть і на вибори йти.

Прожила я багато, бачила чимало лиха, каторжно працювала, а от пенсії справедливої не заробила. Думала, хоч на старості чесну копійку отримаю. Та вже скоро, мабуть, заплатить мені сира земля. Можна ще писати, але сльози душать, не витримую...

Наталка НАЗИМОК.

Красне
Згурівського району
Київської області.

Пожинаємо плоди безгосподарності

Важко мені писати цей лист, тому що дуже соромно за наших можновладців. Вони борються за владу й за мільйони, якими набивають власні кишені, а для народу й інвалідів тільки гарні порожні слова.

Наш Президент раніше був головою Національного банку і, здавалося б, повинен передбачити фінансово-економічний обвал і відповідно прийняти найрішучіші заходи. Тоді б у нашій країні не було б економічного спаду. А тепер доводиться пожинати плоди безгосподарності (або бездарності) всіх трьох гілок влади!

За що вони одержують зарплати? Так, можливо, під час кризи хтось із них і втратить частину мільйонів або мільярдів, але вони не стануть жебраками, як люди, які залишилися без роботи, і тим більше — інваліди!

На сьогодні у Кременчуці фактично зупинилося кілька машинобудівних заводів. І як виживати робітникам?..

Владимир БУРЛАКОВ.

Кременчук
Полтавської області.

ФОТО З КОНВЕРТА

Ранкові процедури: спочатку купання, а тепер пробіжка.
Фото Андрія НЕСТЕРОВА.
Волинська область.

У чому краса людини

ПРОПОНУЮ РУБРИКУ

На мою думку, краса людини — це щирість, доброзичливість і людяність — уміння в різних життєвих ситуаціях, навіть найважчих, залишатися людиною. Побачити і відчути чужі радість і горе, відгукнутися на них, не залишити людину, навіть зовсім незнайому, у біді, а уявити себе на її місці і допомогти — все це притаманне людяності.

От якби такі риси та були у наших керівників, коли б не гроші для них були головним у житті, а порядність, доброта, чесність, тоді б і наш народ жив щасливо у процвітаючій країні.

Пишу свої роздуми про кращі риси людини й дуже хочу, щоб у «Голосі України» з'явилася нова рубрика «У чому краса людини?». Хай читачі поділяться і своїми думками. Я вважаю, що не в одних грошах щастя, є ще й інші людські цінності. Хто мене підтримає чи заперечить?..

Алла НІКОЛАЙЧИШИНА.

Бабчинці
Чернівецького району
Вінницької області.

У нас є все для успішного розвитку й процвітання

Мене хвилює питання: чому проблема виводу економіки країни з кризи не обговорюється в суспільстві, не дають можливості висловлюватися фахівцям? Свобода слова, що вважається основним досягненням нашої влади, доступна тільки депутатам і журналістам, і то не всім.

На мій погляд, насамперед варто звернути увагу на роль грошей у нашій економіці. Нині гроші в Україні — це засіб спекуляції для збагачення тих людей, які змогли придбати й назбирати їх способом, не пов'язаним з розвитком нашого виробництва. У нас забули, що основне завдання грошей — забезпечення ефективного розвитку всієї економіки країни, а отже, роботи виробничих підприємств.

Якщо вдуматися, то в Україні є все для успішного функціонування економічної системи: корисні копалини, виробничі потужності, трудовий потенціал і, нарешті, — наша земля, чорноземи.

І все це зупиняється тому, що гроші не виконують своїх функцій. Гроші не повинні бути товаром, вони самі по собі не мають цінності, а лише відображають вартість. І як це не парадоксально, але грошовий друкувальний верстат, якщо він у вмілих руках, задає темпи розвитку економіки. Не так уже важко розрахувати необхідну швидкість роботи цього верстата.

Нині для країни колосальна проблема — це житло, молоді родини з робітників, селян, трудової інтелігенції не можуть купити квартиру. Я вважаю, що держава за рахунок грошової емісії повинна будувати дешеве житло для народу — без газу, з електричним опаленням і електроплитами. І здавати його в найми молодим родинам з оплатою понад комунальні послуги (ще гривень 200) у погашення будівельних витрат на період 30—40 років, після чого квартира перейде в особисту власність.

Якщо це не буде зроблено найближчим часом — наша молодь не прагнутиме розмовляти українською мовою. Вона розмовлятиме англійською, італійською, іспанською в країнах, у які виїде.

Необхідно будувати й оснащувати за рахунок емісії державні машинотракторні станції в селах. Тоді наша земля зможе забезпечити нас не тільки харчовими продуктами в необхідній кількості, а й екологічно чистим паливом для нашої техніки. Заодно МТС здійснюватиме контроль над технологією обробки землі.

І, нарешті, про внески в Ощадбанку СРСР. Їх треба повертати з оплатою виняткова за безготівковим розрахунком й тільки за товари власного виробництва, тобто зв'язаною емісією. Таким само способом підвищувати зарплату вчителям, лікарям. Частину зарплати видавати чеками, за які можна купити тільки вітчизняні товари. При цьому необхідно встановити жорсткий державний контроль над цінами.

Гліб МАЧЕРИСТОВ,
інженер-виробничник.

Кіровоград.

Хто зупинить знущання над «дітьми війни»?

Чув, що за останні місяці декому з пенсіонерів-«дітей війни» вдалося отримати через суд 30-відсоткову надбавку від мінімальної пенсії. І тепер навіть ті «діти війни», які не можуть ходити, штурмують юридичні консультації і суди. Висиджуючи довжелезні черги, вони на чому світ стоїть проклинають можновладців.

Ну а що ж наш нинішній уряд, Верховна Рада, Президент — чому вони байдуже мовчать? Хто в нашій державі зупинить це знущання над хворими, немічними, людьми похилого віку?! Хто?!

Григорій ТРЕТЯК.

Харків.

І вугілля стає недоступною розкішшю

Для опалення житлових будинків, до яких не підведений газ, населення не може купити вугілля, тому що ціна на нього на торгових складах захмарна. А його треба 2—3 тонни на зиму, та ще й дрова купити. У 2007 році вугілля коштувало 500 гривень. Енергоносії, необхідні для його видобутку, не подорожчали, то чому ж вартість вугілля зросла більш ніж удвічі?

На мою думку, все це тому, що немає чіткого закону про ціноутворення і, швидше за все, ціни накручують посередники. Але як виживати в таких умовах нам, звичайним покупцям і споживачам?

Ніна СПАСЬОНОВА.

Кам'янка
Тростянецького району
Сумської області.

Щоб перерахувати копійки, потрібно заплатити гривні

Торік ми одержали з міської податкової інспекції квитанцію на сплату податку за землю в сумі 56 копійок. Коли пішли платити цей податок, то з нас ощадкаса за послуги з перерахування взяла 3 гривні. Це більше, ніж податок, ушестеро!

Обурений таким неподобством, я зателефонував у податкову інспекцію. Там відповіли, мовляв, це вказівка зверху, тобто, з Києва. І мені стало ясно одне, що у такий спосіб примудряються здирати додаткові гроші із платників податків...

Григорій ЛИСОГОР,
ветеран Великої Вітчизняної війни,
ветеран праці.

Сміла
Черкаської області.

Своєчасна передбачливість

Громадяни України, пам'ятаючи, що можуть наступити чорні дні, завбачливо несли свої гроші в банки. І от ці дні наступили. Усі банки вдячні жителям України за їхню турботу. Тепер банки виживуть.

А попереду всіх — прості українські жінки. Вони визнані найекономнішими господинями у світі. Наші жінки можуть на злидарську зарплату не тільки утримувати себе, чоловіка, дітей, собаку з кішкою, оплачувати квартиру, а й до того ж підтримувати вітчизняні банки — відкладаючи зекономлені гроші на депозити.

Дмитро СТРУЧКОВ.

Чернігів.

ВЧЕНИЙ ПРОПОНУЄ

Педагогічні знання потрібні не тільки освітянам

Гадаю, час ініціювати проведення чергового всеукраїнського з'їзду працівників освіти (останній відбувся у 2002 році). Що зроблено і не зроблено? Чому, приміром, престиж педагогічної праці занепадає? Чому далекою від бажаного є якість освіти? Чому педагогічна наука в Україні не набула пріоритетної значущості?

Є, між іншим, вірний спосіб піднести статус педагогічної науки: звернутися по допомогу до невтомних слуг народу — депутатів та політичних сил, які обіцяють розв'язувати будь-яку непросту справу. А знаковим для них могло бути ухвалення Закону України «Про педагогічну науку й освітньо-педагогічне просвітництво». І було б це демонстрацією не уявного, а справжнього піклування як про освіту, так і духовну зрілість людей.

Педагогічні знання потрібні не тільки освітянам. Потрібні вони журналістам, медикам, управлінцям і будь-кому, хто захищає інтереси громадян та суспільства.

Поміркуймо хоча б над таким. Хіба з'явилася б телепередача «Великі українці» за умови належної педагогічної культури її організаторів? Адже педагогіка не припускає ранжувань і вивищень людей над іншими. Велику особистість можна зрозуміти й оцінити тільки за одним виміром — неповторної її значущості в піднесенні загальнонаціональної справи.

Нині в Україні не повинно бути закритих для обговорення тем. І негаразди в освіті обговорюються, проте без їх зв'язку із станом розвитку науки. Тому запрошую науковців і педагогів висловитись. Особливо тих, хто відповідає за стан розвитку освіти та педагогічної теорії.

Юрій ТЕРЕЩЕНКО,
кандидат філософських наук.
Київ.

Клуб юних моряків повернули дітям

Київською міською радою задоволено протест столичної прокуратури на рішення Київради від 1 жовтня 2007 року «Про передачу майна територіальної громади міста Києва в оренду переможцям конкурсу».

За цим рішенням приміщення нежитлового будинку, яке перебувало у користуванні Центру спортивно-водного та патріотичного виховання дітей «Шквал» на острові Жуків було передано в оренду комерційній структурі під заклади торгівлі та громадського харчування.

Рішення депутатів суперечило низці законів України, тому прокуратура Києва в травні 2008 року його опротестувала.

Будівлю повернуто Клубу юних моряків.

Чуття професії — найвищий аргумент!

Так вважає Любов Пасічник, учителька гімназії «Престиж»

СЛОВО ПРО ВЧИТЕЛЯ

Погодьмося: «чуття» — це не методика, яку можна вивчити чи запозичити. Це — щось сакральне...

— Мене веде Бог і я його слухаю, — каже Любов Вікторівна. — Відчуваю себе особою суспільною, маю природній потяг ненав'язливо впливати на людей, навіть на весіллі чи дні народження.

Після педучилища Любов Пасічник **(на знімку)** працювала в дитсадку. Перше робоче місце юної вихователька — це голі стіни, руїна. Чоловік поштукатурив кімнату, Люба принесла з дому книжки та іграшки. Типова картинка початку 90-х років. Та найбільш драматичною прикметою тих часів було падіння народжуваності, отож дитсадки спорожніли, вихователі втрачали роботу. Любі в тяжку годину довелося попрацювати і швачкою, і продавцем, і гувернанткою. Багато педагогів, котрі пішли тоді «в бізнес», так і не повернулися до дітей. Люба — один із винятків.

У школі й вирішила продовжити заочно навчання на географічному факультеті університету. Отримала диплом із відзнакою.

Вона потерпає, що один із її предметів — «Основи здоров'я» — так собі, другорядний. Тим часом маємо тривожну статистику захворювань і навіть смертей школярів. Її особисті переживання і спостереження переросли у переконання: учитель зобов'язаний берегти здоров'я вихованців.

— Я проти того, що у шість років дитина — вже учень. У такому віці висидіти чотири уроки по 35 хвилин важко. Мабуть, автори педагогічних рекомендацій далекі від життя, у якому так багато всього «поза програмою».

Якось шестикласники запитали її, звідки беруться діти. Відповіла. Тоді вони зізнались, що давно це знають, але хотіли почути це від учительки.

— Є діти, яким не вдається бути чемними. Ось юнак ходить по класу. Я не кричу на нього. Кажу: походи, принагідно підніми з підлоги папірець, піди дізнайся, що на обід. А викликати батьків, забирати щоденник — це крайність. У мене немає конфліктів. Прийде хтось без зошита — дам аркушик, пиши. Покарати — значить нічого не зробити для дитини. Один приніс хом'ячка. Можна було зірвати урок, адже вся увага — на тваринку. Та я беру хом'ячка на руки й питаю: а де його батьківщина, чому в нього таке хутро? Отак слово за словом і все одно перевела розмову на географію, урок відбувся. Не ставлю собі за мету дати багато матеріалу, бо ж головне — зрозуміти суть речей. Розвиваю образну уяву. Дуже часто імпровізую. Буває, не знаю, як повернеться урок. З дітьми почуваюся дитиною. Коли спілкуюся із старшими, входжу в їхню роль. Зізнаюся, що й сама пробувала курити і пити, а потім було зле. Тому не варто, кажу, розпочинати... Це неправда, що теперішні діти не хочуть учитися. Треба захопити і заохотити їх. У мене є своя найвища оцінка — 13 балів за творчість. Коли виставляю її в щоденники, діти розквітають. А позитивні емоції — це ж здоров'я! Що ще треба? Залишити добрий слід у душі.

А добрий слід у педагогіці — вирощені власноруч «кристали» — вона узагальнює в наукових публікаціях, що з'являються у фахових виданнях. І все це називається «чуттям професії». Воно у кожного своє...

Оксана ТЕЛЕНЧІ.
Львів.
Фото автора.

Регіонам видніше, кого і скільки готувати

У Міністерстві освіти і науки розглянуто статтю прес-служби ГРОНУ «Збережімо професійно-технічну освіту» («Голос України» за 10.10.2008)

РЕЗОНАНС

У 2009 році передбачається передача окремих повноважень обласним, Київській та Севастопольській міським державним адміністраціям щодо функцій з управління ПТНЗ, підпорядкованих МОН. Це передбачено чинним законодавством.

Крім того, за поданнями регіональних управлінь освіти і науки, міністерством визначено мережу закладів, що здійснюють підготовку робітничих кадрів для потреб економіки всієї країни та мають загальнодержавне значення. Вони фінансуватимуться через МОНУ.

Звертаємо увагу, що зміни, які стосуються управління майном ПТНЗ, не вносились. Тому воно залишається державною власністю і перебуває у користуванні закладів.

Яскравим прикладом належного функціонування училищ, фінансування яких здійснюється з місцевих бюджетів, є ПТНЗ Автономної Республіки Крим. Протягом 17 років у їхній діяльності відсутні негативні тенденції.

Досвід передачі фінансування професійно-технічних навчальних закладів на місцеві бюджети торік на прикладі експерименту у Львівській, Харківській областях та місті Києві свідчить про певні позитивні зрушення.

Ефективність експерименту полягає у забезпеченні підвищення кваліфікації педагогічних працівників системи, поліпшенні матеріально-технічної бази, проведенні капітальних ремонтів, здійсненні повних розрахунків за спожиті комунальні послуги та енергоносії.

У Києві значно зросли витрати на харчування учнів, придбання обладнання, капітальний ремонт.

Так, аналіз діяльності закладів професійно-технічної освіти у 2007 році в Харківській області свідчить, що навчальні заклади фінансувалися лише за видатками споживання, оскільки заклади, їх будівлі, майно, обладнання та устаткування є державною власністю.

Стосовно виконання вимог статті 57 Закону України «Про освіту», зокрема, щодо встановлення середніх посадових окладів педагогічним працівникам на рівні, не нижчому від середньої заробітної плати працівників промисловості, зазначаємо, що оплата їхньої праці має здійснюватись у межах бюджетних призначень. Підвищення окладів без реального фінансового забезпечення може призвести до зростання заборгованості із заробітної плати, скорочення чисельності працівників і лише поглибить соціальне напруження в колективах.

Керівникам закладів надано право встановлювати в межах фонду заробітної плати надбавки у розмірі до 50 відсотків посадового окладу, надавати матеріальну допомогу та преміювати працівників відповідно до затвердженого порядку.

Стосовно пропозиції пенсійного забезпечення педагогів на рівні 80—90 відсотків зарплати інформуємо, що МОНУ підтримало групу народних депутатів та погодило проект закону України «Про внесення змін до Закону України «Про освіту» (щодо пенсійного забезпечення та оплати праці педагогічних працівників)». Передбачено поетапне введення пенсії педагогічним працівникам до 80 відсотків.

Крім того, уряд прийняв рішення щодо збільшення розмірів заробітної плати, пенсійного чи стипендіального забезпечення, які стосуватимуться усіх типів навчальних закладів незалежно від форм власності та підпорядкування.

Тимофій ДЕСЯТОВ,
директор департаменту професійно-технічної освіти.

ПЕРЕРВА НА ДИСКУСІЮ

Конче потрібна мудрість

Прочитавши «Аморальні етики не навчать» Вікторії Миловидової («Голос України» за 21.11.2008), як постійний читач і шанувальник «Голосу України», хочу поділитися своїми думками. Зі всіма тезами Вікторії Миловидової погоджуюся стовідсотково. Від себе лише дещицю доповню.

За 75 років радянська школа з калейдоскопічною швидкістю міняла вивіски над вхідними дверима.

За духовною ж суттю вона залишалася незмінною: школа для безбожників. Вважаю, українська школа немислима без Закону Божого! Услід за всіма щирими прихильниками і послідовниками української школі конче потрібна мудрість. На сьогодні архіважливою для цілеспрямованого формування особистості є неоцінима і неосяжна мудрість корінного етносу, як Творця нинішнього українського народу, суспільства, держави і Вітчизни. Він навіки матеріалізований в алмазному вигляді у двох психолого-педагогічних монументах: «Педагогічна поема» Антона Макаренка і «Серце віддаю дітям» Василя Сухомлинського. Їх титанічна добротворча праця надихалася спільними двоєдиними мудростями: у Макаренка — є люди занедбані, але немає невиправних. Цю мудрість «наш Антон», як звали його вихованці, завершив у вагоні, де зупинилося його благородне серце на 51-му році квітучого життя. Мудрість же Василя Сухомлинського назавжди залишилася в його доброму серці на 52-му році. А сповідувалося, наснажувалося воно, як відомо, культом Батьківщини, культом рідної матері, культом рідного слова, культом дитини.

Сподіваюся, діалог триватиме і в новому році. Щиро ваш

Яків ОПИЛАТ,
кандидат психологічних наук, доцент, ветеран педагогічної праці і війни, володар медалі А. Макаренка, відмінник освіти України, патріот.
с. Юшки Кагарлицького району Київської області.

«Це неправда, що теперішні діти не хочуть учитися. Треба захопити і заохотити їх»

Товарна біржа "Альянс"

оголошує про проведення аукціону з продажу майна ВАТ "Дніпровського машинобудівного заводу" (код ЄДРПОУ 14313332).

Лот №1 - Будівлі та споруди промислової бази цеху №46: корпус 94В і підстанція трансформаторна, літ. О-2, о'-1,о, о", о', заг. пл. 1028,3 кв.м.; корпус 94Д промбаза ц.46, літ.ОА-2, оа, оа', оа", заг. пл. 766,4 кв.м.; корпус 94Г комплектуючі майстерні, літ. ОБ-1, ОБ'-1, заг. пл.539,3 кв.м.; корпус 94Ж база ц.46, літ. ОВ-2, ов, заг. пл. 389,6 кв.м.;огорожа охоронюємого периметра заводу (частина), №1, 350 п.м.; майданчик відкрита мийка, №21; автодороги на проммайданчику (частина) літ.І заг. пл. 2800 кв.м., розташовані за адресою: м. Дніпропетровськ, вул. Будівельників, 34.

Початкова вартість - 4003800,00 грн., з урах. ПДВ.

Аукціон відбудеться 10.03.2009р. на товарній біржі "Альянс" за адресою:

м. Дніпропетровськ, вул. Б. Хмельницького, 16 о 11.00. Заявки приймаються за місцезнаходженням біржі. З майном можна ознайомитися з понеділка по п'ятницю, з 9.00 до 15.00 за місцем його знаходження. Для подання заявки учасник повинен сплатити реєстр. внесок - 17.00 грн., а також гарант. внесок - 10% від початкової вартості майна на рахунок ТБ "Альянс" (код ЄДРПОУ 30010264, р/р 26000050600516 в ЗАТ КБ Приватбанк м. Дніпропетровськ, МФО 305299).Кінцевий строк приймання заявок 04.03.2009р. до 16.00.Контактні телефони: (056) 7215920.

16.03.09 р. о 10.00 у актовому залі на території Державного підприємства «Київський автомобільний ремонтний завод» за адресою: 03113, м. Київ, вул. Василенко, 1, відбудуться Загальні збори учасників Товариства з додатковою відповідальністю «Автомобільний ремонтний завод» з наступними питаннями порядку денного:

1. Звіт виконуючого обов'язки директора ТДВ «АРЗ» Бєдіна С. А. про виконання п. п. 8, 9 Протоколу загальних зборів учасників ТДВ «АРЗ» від 18.11.2008 р. № 1.
2. Обрання виконавчого органу (директора) Товариства.
3. Обрання членів Ревізійної комісії Товариства.
4. Обрання голови Товариства.
5. Питання, запропоновані учасниками Товариства.

Явка обов'язкова. При собі мати документ, що посвідчує особу.

Керівництво підприємства.

Постановою Господарського суду Запорізької області (69001, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, 4) від 29.01.2009 р. у справі №25/15/09 ПП «Базіс-Інвест» (код ЄДРПОУ 32068342), розташоване за адресою: 69035, м. Запоріжжя, вул. Перемоги, 63/401, визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Нечаєву Вікторію Олександрівну, ліцензія АВ №397283 від 02.10.2008 р. (адреса: 69063, м. Запоріжжя, вул. Комсомольська, буд. 30, тел.: 8 (061) 764-32-25).

Претензії кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня опублікування оголошення.

Ухвалою господарського суду Харківської області (61022 м. Харків, пл. Свободи, 5, Держпром, 8 під.) від 20.01.2009 р. по справі № Б-19/67-08 порушено справу про банкрутство товариства з обмеженою відповідальністю "Росія" (код ЄДРПОУ 30742959, Харківська область, Великобурлуцький район, с. Чорне, вул. Садова, 14, р/р 260051644, р/р 26045226 у ХОД ВАТ "Райффайзен Банк Аваль", МФО 350589, р/р 26003036371000, р/р 26040036369600 у ХФ "УкрСиббанк", МФО 351005).

Розпорядником майна боржника призначено Бережного Олександра Івановича (ліц. АБ № 216974 від 26.04.2005 р., м. Харків, вул. Чайковського, 33-Б, кв. 1). Вимоги кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування цього оголошення.

Постановою Господарського суду Запорізької області (69001, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, 4) від 15.01.2009 р. у справі № 25/7/09 ПП «СІРІУС ТРЕЙД» (код ЄДРПОУ 35147290), розташоване за адресою: 69084, м. Запоріжжя, вул. Карпенка-Карого 60/31, визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Нечаєву Вікторію Олександрівну, ліцензія АВ № 397283 від 02.10.2008 р. (адреса: 69063, м. Запоріжжя, вул. Комсомольська, буд. 30. тел. 8 (061) 764-32-25).

Претензії кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня опублікування оголошення.

Закритим акціонерним товариством «Український науково-дослідний проектно вишукувальний інститут підприємств м'ясної і молочної промисловості «УкрНДІм'ясомолпром» в зв'язку з виробничими потребами було прийнято рішення про зменшення статутного капіталу товариства шляхом викупу власних акцій у кількості 239280 штук номінальною вартістю 25 гривень за штуку.

---

1. Замовник торгів: Закрите акціонерне товариство «Білоцерківська теплоелектроцентраль», код ЄДРПОУ 30664834.

1.1. Поштова адреса замовника: 09114, вул. П. Запорожця, 361, м. Біла Церква, Київська обл.

1.2. Контактні: телефон (04463) 7-30-12, факс: (04463) 7-71-86.

2. Інформація про предмет закупівлі: виконання робіт з капітального ремонту парової турбіни типу ПТ 60-130/13 станц. №1 в обов'язкових номенклатури та обсязі.

2.1. Місце та спосіб отримання тендерної документації: 09114, вул. П. Запорожця, 361, м. Біла Церква, Київська обл., кабінет начальника виробничо-технічного відділу, 3-й поверх адміністративного корпусу.

Тендерна документація буде направлена поштою, факсом або безпосередньо виконавцю (за його баданням) протягом трьох днів після отримання факсом запиту про бажання участі у відкритих торгах за вищенаведеною адресою.

4. Додаткова інформація: кінцевий термін подачі заявок на участь в тендері - 20 діб з дня оприлюднення оголошення.

ДО УВАГИ АКЦІОНЕРІВ

Акціонерної енергопостачальної компанії "Київенерго"

Повідомляємо, що чергові загальні збори акціонерів Київенерго відбудуться 31 березня 2009 року о 12:00 за адресою: м. Київ, площа І. Франка, 5, 4 поверх (актовий зал Компанії).

До порядку денного чергових загальних зборів акціонерів включені такі питання:

1. Обрання лічильної комісії, голови і секретаря загальних зборів акціонерів АК "Київенерго" та затвердження регламенту роботи загальних зборів акціонерів.
2. Звіт Правління про результати фінансово-господарської діяльності АК "Київенерго" за 2007-2008 роки та визначення основних напрямків діяльності Компанії на 2009 рік.
3. Звіт Спостережної ради Компанії за 2007-2008 роки.
4. Звіт Ревізійної комісії Компанії за 2007-2008 роки.
5. Затвердження річної фінансової звітності за 2007-2008 роки.
6. Розподіл прибутку за підсумками роботи Компанії у 2007-2008 роках та затвердження нормативів розподілу прибутку на 2009 рік.
7. Внесення змін та доповнень до Статуту Компанії.
8. Внесення змін та доповнень до внутрішніх нормативних документів Компанії.
9. Відкликання та обрання членів Спостережної ради Компанії.
10. Відкликання та обрання членів Ревізійної комісії Компанії.
11. Відкликання та обрання Голови Виконавчого органу Компанії.
12. Про припинення дії (розірвання) договору на ведення реєстру власників іменних цінних паперів, укладеного АК "Київенерго" з ВАТ "Фінансова компанія "Укрнафтогаз", та уповноваження Виконавчого органу АК "Київенерго" на вчинення необхідних дій.
13. Про визначення реєстратора власників іменних цінних паперів АК "Київенерго" та передачу ведення реєстру власників іменних цінних паперів АК "Київенерго",
14. Про затвердження умов договору на ведення реєстру власників іменних цінних паперів АК "Київенерго" та уповноваження Виконавчого органу АК "Київенерго" на укладання договору на ведення реєстру власників іменних цінних паперів.

Основні показники фінансово-господарської діяльності АК "Київенерго" за 2007 - 2008 роки (тис. грн.)

Найменування показника	2007 рік		2008 рік	
	звітний період	попередній період	звітний період	попередній період
Усього активів	3231163	2929080	*	3254136
Основні засоби	1569674	1521815	1638389	1569510
Довгострокові фінансові інвестиції	18885	16982	18885	18885
Запаси	398516	391898	382905	394100
Сумарна дебіторська заборгованість	540321	379460	*	547520
Грошові кошти та їх еквіваленти	71260	18777	113851	70817
Нерозподілений прибуток	20162	19472	*	26567
Власний капітал	1441730	1438788	1389529	1394477
Статутний капітал	27091	27091	27091	27091
Довгострокові зобов'язання	578443	538745	*	578000
Поточні зобов'язання	926450	718297	*	943461
Чистий прибуток (збиток)	6149	18741	*	6149
Середньорічна кількість акцій (шт.)	108364280	108364280	108364280	108364280
Кількість власних акцій, викуплених протягом періоду (шт.)	-	-	-	-
Загальна сума коштів, витрачених на викуп власних акцій протягом періоду	-	-	-	-
Чисельність працівників на кінець періоду (осіб)	13472	13636	13970	13472

* - інформація буде надана на загальних зборах акціонерів, у зв'язку з тим, що відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 28.02.2000 № 419 подання річної фінансової звітності проводиться до 20 лютого 2008 року.

Реєстрація учасників чергових загальних зборів акціонерів АК "Київенерго" відбудеться з 10:00 до 11:30 у день скликання чергових загальних зборів акціонерів за місцем їх проведення. Учасники чергових загальних зборів акціонерів повинні мати при собі паспорт та документ, що підтверджує право власності на прості іменні акції АК "Київенерго" (сертифікат іменних акцій або виписка про залишки на рахунку в цінних паперах). Представники акціонерів можуть взяти участь у чергових загальних зборах акціонерів на підставі довіреності, оформленої згідно з чинним законодавством.

Довідки за тел.: 8 (044) 207-61-48

ПРАВЛІННЯ

13.01.2009 р. Господарським судом Полтавської області (36000, м. Полтава, вул. Зигіна, 1) у справі №18/6 прийнята постанова про визнання банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури щодо суб'єкта підприємницької діяльності - фізичної особи Коцюрбака Володимира Анатолійовича (38230, Полтавська область, Семенівський район, с. Оболонь, вул. Заводська, 21; ідентифікаційний код 2534217472).

Ліквідатором банкрута призначено арбітражного керуючого Завору О. І. (02097, м. Київ, вул. Милославська, 41/15, кв. 123).

Постановою від 30.09.2008 р. Господарського суду м. Києва, справа 44/236-Б, визнано банкрутом Суб'єкта підприємницької діяльності-фізичну особу Чумака Юрія Михайловича, м. Київ, вул. Менделєєва, 12, кв. 105, код 1787308991, відкрито ліквідаційну процедуру.

Постановою від 01.10.2008 р. Господарського суду м. Києва (м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44Б), справа № 50/307, визнано банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Престиж-Глобал-Плюс», м. Київ, вул. Грушевського, 28/2 А, код 33101322, п/р 26001225901 в АКБ «Інтеграл» у м. Києві, МФО 320735, відкрито ліквідаційну процедуру.

Постановою від 07.10.2008 р. Господарського суду м. Києва, справа № 28/299-Б, визнано банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Ексімпро», вул. Патріса Лумумби, 15-А, м. Київ, код 34048307, відкрито ліквідаційну процедуру.

Постановою від 16.10.2008 р. Господарського суду м. Києва, справа № 24/386-Б, визнано банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Тревікс», м. Київ, вул. М. Грушевського, 28/2-А, код 32916133, відкрито ліквідаційну процедуру.

Постановою від 16.10.2008 р. Господарського суду м. Києва, справа № 24/357-Б. визнано банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Центр Проект», м. Київ, вул. Тупик Тверський, 5-А, код 31838877, відкрито ліквідаційну процедуру.

Постановою від 22.10.2008 р. Господарського суду м. Києва, справа № 49/250-Б, визнано банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Енеркос», м. Київ, вул. Фрунзе, 41, м. Київ, код 31089424, відкрито ліквідаційну процедуру.

Постановою від 22.10.2008 р. Господарського суду м. Києва, справа № 49/251-Б, визнано банкрутом Приватне підприємство «Продснаб», вул. Ярославська, 58, м. Київ, код 31030700, відкрито ліквідаційну процедуру.

Постановою від 17.12.2008 р. Господарського суду м. Києва, справа № 15/42-Б, визнано банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Компанія «Енергохолдінг К», вул. Патріса Лумумби, 15-А, м. Київ, код 34047345, відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором в усіх вищезазначених справах призначено арбітражного керуючого Є. В. Гаврилюка (вул. Костянтинівська, 63/12, кв. 87, м. Київ, ліцензія АВ № 347365 від 30.01.2008 р.).

Вимоги до банкрутів приймаються на адресу ліквідатора протягом одного місяця з моменту опублікування цього оголошення.

Закрите акціонерне товариство "Техноком" повідомляє про скликання позачергових зборів акціонерів (код ЄДРПОУ 22686908), які відбудуться 01 квітня 2009 р. о 10.00 за адресою: м. Харків, пров. Забайкальський, 15.

До порядку денного позачергових зборів акціонерів ЗАТ "Техніком" включено:

1.Обрання голови і секретаря зборів.
2.Про обрання генерального директора ЗАТ "Техноком".
3.Про обрання ревізійної комісії.
4.Про обрання наглядової комісії.
5.Про затвердження звіту генерального директора про результати фінансово-господарської діяльності за 2008 рік.
6.Про приведення діяльності та документації ЗАТ "Техноком" у відповідність до вимог ЗУ "Про акціонерні товариства".
7.Про затвердження нової редакції статуту в зв'язку з набранням чинності ЗУ "Про акціонерні товариства".

Реєстрація акціонерів ЗАТ "Техніком" та/або їхніх представників буде проводитись з 9.00 до 9.45 01 квітня 2009 року за адресою: м. Харків, пров. Забайкальський, 15. Акціонери, які бажають ознайомитися з матеріалами, пов'язаними з порядком денним зборів, мають звертатися до заступника генерального директора ЗАТ "Техноком".

Господарським судом Херсонської області (73000, м. Херсон, вул. Горького, 18) 15 липня 2008 року порушено справу №5/204-Б-08 про банкрутство Малого підприємства «Консул» (ЄДРПОУ 21300445), с. Іванівка, вул. Перемоги, 12-А, Високопільського району Херсонської області, п/р 26006874010070 в Херсонській обласній філії АКБ «Укрсоцбанк», м. Херсон, МФО 352015.

Розпорядником майна призначено Мітюка Олександра Павловича (ліцензія Мінекономіки серії АБ №176090 від 05.07.05 р.), м. Херсон, Головпоштамт, а/с 9.

Заяви з грошовими вимогами до боржника, а також документи, що їх підтверджують, заяви інвесторів та можливих санаторів приймаються протягом тридцяти днів від дня опублікування оголошення.

Постановою господарського суду м. Києва від 02.02.2009 р. у справі № 23/3-б визнано банкрутом ТОВ «Ленд-Плюс» (01011, м. Київ, вул. Рибальська, 13, код ЄДРПОУ 35430110, р/р 26009311468001 в АБ «Південний», МФО 328209), відкрито ліквідаційну процедуру та призначено ліквідатором банкрута ініціюючого кредитора ПП «Лінкруст» (03191, м. Київ, вул. Лятошинського, 4А/289).

Постановою господарського суду м. Києва від 02.02.2009 р. у справі № 23/2-б визнано банкрутом ТОВ «Оптово-торгівельна фірма «Стабільність» (01011, м. Київ, вул. Рибальська, 13, код ЄДРПОУ 35430130, р/р 26003311468201 в АБ «Південний», МФО 328209), відкрито ліквідаційну процедуру та призначено ліквідатором банкрута ініціюючого кредитора ТОВ «ВП «Прикарпаття» (01103, м. Київ, вул. Кіквідзе, 26).

Постановою Господарського суду міста Києва від 19.01.2009 р. у справі №23/307-б Товариство з обмеженою відповідальністю «Виробничо-Комерційна фірма «ЛІМ-Україна» (01032, м. Київ, вул. Первомайського, б. 11, код ЄДРПОУ 30110821) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Голуб Євгенію Миколаївну (ліцензія АВ №158311 від 20.10.2006 р.).

Претензії кредиторів приймаються протягом одного місяця з дня публікації оголошення за адресою: 01001, м. Київ, вул. Хрещатик, буд.29/1, оф. 71.

Повідомлення про перенесення дати проведення відкритих торгів

1. Замовник торгів: ***ТОВ "Краматорськтеплоенерго" код за ЄДРПОУ 34657789***

1.1.Поштова адреса ***84305, Україна Донецька обл. .м.Краматорськ, вул. Орджонікідзе,5.***

1.Предмет закупівлі: - ***"роботи модернізації основного обладнання ТОВ "Краматорськтеплоенерго"***

2.Лот № 1 - модернізація турбіни;

3.Лот № 2 - модернізація системи гідрозолоудалення.

2.Оголошення про проведення торгів опубліковане у газеті "Голос України" № 8(4508) від 20.01.2009р

3. Місце та спосіб отримання тендерної документації: ***за поштовою адресою, надіславши письмовий запит або факс - повідомлення про бажання участі у відкритих торгах***

4. Кінцевий термін подання -**до 13.00 - 17 лютого 2009 року.**

В зв'язку із втратою вважати недійсними наступні договори страхування:

"Зелена карта" №№ 4615490; 5202669; 4615495; 5202670; 4623465; 5211325; 4828806; 5211327;-4828808; 5606816;4828809; 5606823; 4828828; 5199471;

Обов'язкова цивільна відповідальність власників транспортних засобів серії ВА/ 1615459; 1615510; 4599948; 4599590;

Міжнародний страховий медичний поліс "КОРІС" серії ВК/ 92861;133267; 92862; 30736; 92874; 30737; 92875; 30739; 92877; 30742; 92879; 30745; 34582

Довідки з 9.00 до 17.00 за тел. 8(0312) 61-27-05.

ПАРАД ПОРАД

№ 21 (4521) П'ЯТНИЦЯ, 6 ЛЮТОГО 2009

Сьогодні відлига утримається на всій території країни, однак істотних опадів синоптики не обіцяють. Температурні показники зростуть: вночі від 2° морозу до 3° тепла, вдень 2—7° тепла; у південній частині, на Прикарпатті та Закарпатті термометри показуватимуть уночі 1—6° тепла, вдень 8—13°.

ЦЬОГО ДНЯ, 6 ЛЮТОГО

❒ **1773.** Народився засновник Харківського університету, учений і винахідник Василь Каразін. Склав низку ліберальних проектів перебудови державного управління і господарства Росії, за що зазнав гоніння. ❒ **1784.** Військово-морський оборонний пункт Ахтіар у Криму названо Севастополем. ❒ **1837.** Помер Олександр Пушкін. ❒ **1890.** Народився російський поет, Нобелівський лауреат Борис Пастернак. ❒ **1900.** Засновано Українську революційну партію. ❒ **1940.** Розкол ОУН на дві частини — Бандери й Мельника.

НАРОДНИЙ ЦІЛИТЕЛЬ

Яблучний оцет — природні ліки

Хто б міг подумати, що звичайний столовий яблучний оцет має незвичайні цілющі властивості. Ось лише кілька прикладів лікувального впливу натурального оцту.

У натуральному яблучному оцті міститься більш як сто важливих цілющих компонентів: величезна кількість різних вітамінів, десятки мінералів, пектин, ензими, незамінні амінокислоти й інше. Різні сорти оцту мають різний хімічний склад, тому ефективність застосування їх при різних захворюваннях неоднозначна.

Більше року застосовував для лікування лупи найсучасніші дорогі спеціальні шампуні й особливі сорти мила. Але тільки після двох утирань безпечного, нетоксичного і недорогого оцту у вимиту голову одразу зникли грибки, що викликали утворення лупи.

Грибкове захворювання нігтя пальця стопи прогресувало три роки і від нього не допомагали останні широко розрекламовані фармацевтичні засоби. Змазування хворого нігтя концентрованим оцтом за два тижні припинило розвиток грибка.

Лікувально-оздоровча дія оцту на організм людини багатосистемна. Але перед початком лікування необхідно обов'язково порадитися з фахівцем.

Георгій СУШКО,
лікар.

Запоріжжя.

ДАЧНИКАМ НА ЗАМІТКУ

Насіння — рівняйсь!

Дуже зручно перед посівом наклеїти насіння на паперову стрічку. Це значно скорочує його витрату і дає змогу навесні сіяти холодостійкі культури набагато раніше. Рослини при цьому швидше ростуть, зникає необхідність у їх прорідженні.

На папір, що легко вбирає вологу, наносять клейстер із пшеничного або картопляного борошна і при допомозі сірника розкладають на ньому насіння.

Відстань між насінням у рядках залежить від культури: для моркви, петрушки, редиски — 5 см; для ріпи, буряка — 8—10 см; для редьки літньої — 6 см, зимової — 13 см; салату качанового — 20 см, листового — 2 см, кропу — 1 см; шпинату, цибулі-чорнушки на зелень — 3 см.

Для полегшення роботи можна заздалегідь нанести олівцем на папір позначки, які відповідають вказаним відстаням.

Стрічкам з наклеєним насінням дають просохнути, надписують на них назву культури і сорту, зготовлять у рулончик і зав'язують ниткою.

Зберігати їх до посіву треба у сухому приміщенні, недоступному для мишей.

Сторінку підготували
Ірина ВАСИЛЬЧЕНКО
та Оксана КАЛУГІНА.

Правильне харчування, фізична активність і відсутність шкідливих звичок підтримають серце

НА ПРИЙОМІ У ЛІКАРЯ

Причина ішемічної хвороби серця — високий рівень холестерину в крові. Щоб його знизити, досить буває просто обмежити себе у споживанні жирних продуктів. Відмовившись від сала, ковбаси, вершкового масла і, замінивши ці продукти на рибу і олію, можна уникнути серйозних проблем зі здоров'ям.

Вирішальну роль у розвитку серцево-судинних захворювань відіграє спосіб життя. Неправильне харчування, куріння, низька фізична активність і постійні стреси діють на організм негативно.

Можна домогтися колосальних результатів у зміцненні здоров'я саме завдяки профілактиці. «Три кити», на яких базується здоров'я серцево-судинної системи людини, — правильне харчування, фізична активність і відсутність шкідливих звичок (відмова від куріння і помірне вживання алкоголю). Треба приділяти увагу і своєму щоденному раціону. Доведено, що, правильно харчуючись, можна знизити рівень холестерину в крові на 10—20 відсотків.

Протягом минулого десятиріччя вплив на стан здоров'я вітаміну Є був вивчений в декількох епідеміологічних досліджень, які показали способи зменшення ризику серцево-судинної патології. Було відзначено помітне уповільнення прогресії враження коронарних артерій у людей, яким зробили аорто-коронарне шунтування і потім призначили добавки з вітаміном Є.

Вітамін Є міститься практично у всіх продуктах, але особливо його багато в зернових і бобових паростках (проросла пшениця і жито, горох), в овочах: спаржевій капусті, помідорах, салаті, горосі, шпинаті, зеленій петрушці, плодах шипшини. Певна кількість міститься в м'ясі, жирі, яйцях, молоці, яловичій печінці.

На жаль, меню сучасної людини навіть за раціонального харчування не забезпечує достатньої кількості цього вітаміну. Ось чому дієтологи і лікарі дедалі частіше рекомендують доповнити наше харчування продуктами, багатими вітаміном Є (пророслою пшеницею або висівками). Але й цього буває недостатньо. Тоді доводиться приймати його в капсулах.

Вікторія СИДОРЕНКО,
лікар.
Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Як зберегти життя новій рослині

КЛУМБА НА ПІДВІКОННІ

Часом трапляється так, що придбана у магазині квітка у вазоні помирає у вас вдома через дватри дні. У чому причина? Може, їх продають хворих або їм потрібні спеціальні умови для акліматизації? Наш читач **квіткар-аматор Микола ФОМІН** вирішив поділитися своїми спостереженнями і порадами про те, як зберегти життя придбаній рослині.

● При покупці рослини зверніть увагу на її зовнішній вигляд. На листі не повинно бути ніяких плям, цяток, нальоту, павутини і т. п. Стебло повинно бути рівним, без вузлів і ушкоджень.

● Довідайтеся, які умови потрібні рослині. Сонце, приміром, зовсім не підійде тіньолюбному плющу. Тому перед купівлею відразу звільніть місце для нового вазона.

● Значну роль відіграє пора року, коли ви купили квітку. Восени або взимку будь-яким рослинам необхідне додаткове світло. А от у жаркий період року, принісши додому нову квітку, на якийсь час поставте її в нейтральне місце (де немає сильного світла і тіні).

● Деякі продавці наполегливо рекомендують пересадити рослину. Часом навіть самі визнають, що в ґрунт додається спеціальна рідина, щоб рослина довше цвіла (якщо в період продажу вона цвіте). У моїй практиці було по-різному: пересаджував повністю — не приймалася, не пересаджував — незабаром гинула. Тому тепер я, купуючи квітку і пересаджуючи її в більший вазон, додаю «свою» землю і трішки залишаю тієї, в якій вона уже росла. А от через місяць шість можна цілком поміняти землю.

● Обприскуйте рослини. Нехай вони п'ють воду не тільки коренями, а й листочками.

● Завжди тримайте під рукою універсальний засіб від шкідників. Інакше, якщо на одну рослину нападе попелиця, то вона дуже швидко перекинеться на другий вазон.

Фото з сайту www.rastimir.ru

ВАШ ВИБІР

Чай з лаймом або бергамотом

Узимку ми з особливим задоволенням зігріваємося чашкою чаю. Розмаїтістю його сортів у яскравих упаковках нині заповнено багато полиць магазинів. Залишається лише вибрати з величезного асортименту смачний і корисний чай.

При покупці необхідно звернути увагу на інформацію на упаковці — реквізити виробника, склад інгредієнтів, термін придатності й дату виготовлення. Якщо дана інформація на упакуванні відсутня, такий чай краще не брати.

Виробників чаю не так вже й багато, це — Індія, Китай, Шрі-Ланка, Індонезія, Японія. Якщо зазначено іншу країну, то цілком можливо, що це реекспорт, або підробка.

Впливає на якість напою і упаковка. Навіть найскромніший, але справжній чай упаковано не тільки в коробку, а й у фольгу або запаяно у поліетиленовий пакет.

В ідеалі всі чаїнки — приблизно однієї величини, їхній розмір повинен відповідати зазначеному на упаковці стандартові. Як правило, що сильніше скручені чаїнки, то краще проходила ферментація і тим якісніше буде напій.

Чаї часто продають з добавками, наприклад, з бергамотом. Зі шкірки плодів, квітів, листя і молодих паростків одержують бергамотову олію, що добре тонізує, поліпшує працездатність і підвищує активність мозку.

Гібіскус — каркаде або суданська троянда, зміцнює стінки кровоносних судин, знижує кров'яний тиск.

Сафлор — замінник шафрану.

Лайм — солодкий і кислий, містить велику кількість вітаміну С.

Шеримойя і куйте — екзотичні фрукти, що тонізують, поліпшують настрій, зміцнюють і захищають імунну систему.

Папайя — нормалізує роботу печінки, цукор у крові, кислотність шлунка.

Альжбетта ГРАЖИНОВСЬКА.

На сторінці використано інформацію Укрінформу.

Редактор номера Віктор НІКІПЄЛОВ.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ**, Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775, для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна на 2009 рік: для фізичних осіб — 10,00 грн. та 6,00 грн., для підприємств і організацій — 30,00 грн на місяць.

Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 150000.

ВАТ «Видавництво «Київська правда» 04136, м. Київ, вул. М. Гречка, 13.

Зам. 164

Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ:
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»